

Hersiene 1937-Psalmberyming
soos goedgekeur deur Sinode 2012

Psalm 101 - 150

Psalm 101:1

Ek wil my lied van reg en goedheid sing
en U daarvoor my hoogste hulde bring.
Opregtheid sal ek, HEER, bo alles ag,
en U verwag.

Psalm 101:2

My wandel, waar ek in my huis verkeer,
was in opregtheid, om U reg te eer;
my strewe altyd hoog, bedagsaam, reg,
van laagheid wég.

Psalm 101:3

Verkeerde hart, bly ver van my vandaan!
Ek roei hul uit wat kronkelpaaie gaan
van lasterpraat. Vermeeties, trotses, dié
verdra ek nie.

Psalm 101:4

My oog sal wees op wie opreg en trou
die regte spoor van Gods bevel wil hou;
hý is my vriend en dienaar wat wil gaan
agter my aan.

Psalm 101:5

Hy wat die pad van lis en leuens gaan,
sal voor my oog en toorn nie kan bestaan:
my huis sal vir die waarheid allermees
'n vesting wees.

Psalm 101:6

My ywer sal met harde, strenge hand
die bose daaglik uitdelg uit die land,
sodat die Godstad goed bewaak en vry
van onreg bly.

Psalm 102:1

HEER, u goedheid is onendig;
hoor my as ek diep ellendig,
met my kragte ingekort,
klag voor U soos water stort.
Hoor die hulproep van 'n Iyer,
wil u aanskyn hom nie weier;
hoor in nood, en hoor my nou,
help my, HEER, ag, help my gou!

Psalm 102:2

Net soos rook in stormvlae,
so verdwyn my droewe dae.
Soos 'n vuurherd wat bly gloei,
is my bene dor geskroei.
En soos gras in somerlande
kwyn my hart in sonnebrande.
In ellend' het ek vergeet,
soos 'n sieke, om te eet.

Psalm 102:3

Ek is uitgeteer; die lewe
wil weens pyne my begewe,
daarom dat ek heeldag sug.
Eensaam voel ek, weggevlug
in woestyne soos die reier –
beeld van die verlate lyer;
soos 'n uil oor bouval heen
sit en tuur, so's ek alleen.

Psalm 102:4

Eensaam kla ek deur die nagte,
soos 'n duif, my dowwe klagte.
Heeldag smaad die vyand my,
hoor ek in hul raserny
hoe my naam, in my beproewing,
vloekwoord is by hul vervloeking.
As moet ek vir voedsel eet,
tranedrank drink in my leed.

Psalm 102:5

HEER, waar U my hoog laat word het,
maar in toorn my neer laat stort het,
is ek soos 'n plant wat kwyn,
en my dae – skaduskyn.

Maar U, HEER, U is onendig,
u gedenknaam bly bestendig;
mensgeslagte gaan verby,
maar u roem sal ewig bly.

Psalm 102:6

U sal opstaan tot beskerming,
Sion vind by U ontferming;
tyd van smart is eind'lik om,
dag van guns 't oplaas gekom.
En u knegte, in hul smarte,
dink met liefde in hul harte
aan die stad wat sonder lof
nog vergruis lê in die stof.

Psalm 102:7

Volke en wie hoog in waarde
kroon en septer dra op aarde,
sal, wanneer God Sion bou,
vrees as hul sy mag aanskou;
as hul sien dat Hy verhoor het
armes wat besit verloor het
en nie hul versoek of klag
as onwaardig wou verag.

Psalm 102:8

Watter boeke van genade
sal geskryf word oor u dade
wat die nageslag sal lees!
Hul sal lofsing op hul fees;
want God het uit mededoë
op gevang'nes, neergeboë,
en op hul gekerm gelet,
"kinders van die dood" gered.

Psalm 102:9

Dan besing hul God se werke
vreug in Sion ken geen perke;
dan weerklink die vreugdestem
oor jou muur, Jerusalem!
as die volke saam vergader,
– oor die aarde kom hul nader –
as die konings hulle buig
en Hom hul ontsag betuig.

Psalm 102:10

Dis die beeld, vol soet behae,
van die ongebore dae.

Maar nóú?... Hoe't ek ingestort!

Hoe's my lewenstyd verkort!

Toe sê ek, by soveel plaë:

HEER, verkort tog nie my dae!

Ag, hoe kort is reeds my uur!

Maar u jare't eewge duur.

Psalm 102:11

Aarde, HEER, en hemelboë
is die werk van u vermoë.
Hul is saam, in hul verband,
kunswerk van u wyse hand.
Maar hul almal moet verderwe,
U alleen, U sal nie sterwe;
soos 'n kleed sal hul verslyt,
maar U bly in ewigheid.

Psalm 102:12

HEER, in plaas van droef te klae
sien ons eindelose dae,
as ons kroos, aan U verbind,
lewensvolheid by U vind.

Psalm 103:1

Loof, o my siel, en alles wat in my is,
loof, loof die HEER in wie 'k van harte bly is!
Verhef sy heil'ge Naam met lof en prys!
Laat hoor, my siel, die stem van dankgebede,
vergeet nooit een van sy weldadighede,
vergeet Hom nie wat jou sy guns bewys.

Psalm 103:2

Loof Hom wat jou, van skuldelas onthewe,
genadiglik die sondes wil vergewe,
jou krankheid ken en liefderyk genees;
wat van die dood jou lewe weer verskoon het,
met goedheid en ontferming jou gekroon het,
en in die nood was Hy jou hulp gewees.

Psalm 103:3

Loof Hom wat met die goeie jou versadig,
jou lewenskrag van nuuts af begenadig,
sodat jou jeug is soos die arendsjeug.

Die HEER doen reg – Hy is die hoogste Regter –
vergeld die kwaad en straf die onregstigter,
maar aan verdruktes skenk Hy ruimte[^]en vreug.

Psalm 103:4

Waar dorheid woon, in velde vergeleë,
het Moses klaar aanskou Gods wonderweë,
en Israel sy diepe bondsbeleid –
hoedat die HEER barmhartig en genadig,
lankmoedig is en altyd weer weldadig.
Die HEER is groot van goedertierenheid.

Psalm 103:5

Hy sal nie altyd twis teen ons ontrou nie
of ewiglik die toorn teen ons behou nie,
want wie kan dra Gods eewige gramskap – wie?
Hy sal met ons nie na ons sondes handel,
ons nie vergeld die boosheid van ons wandel;
Hy straf ons, maar na al ons sondes nie.

Psalm 103:6

Soos hoog bo ons verrys die hemelboë,
so sal sy guns, uit ewige mededoë
geweldig hoog bo al sy kinders staan.
Ver, soos die oosterkim se helder glanse
ver weg is van die skemeraand se transe,
so ver het Hy ons sondes weggedaan*.

**weggedaan: wegneem, verwyder, vergewe*

Psalm 103:7

Geen vader wat, deur smartgevoel bewoë*,
sy kind aanskou met teerder mededoë
as Israëls HEER dié wat Hom eer en vrees.
Hy weet wat van sy maaksel is te wagte,
hoe swak van moed, hoe klein ons is van kragte,
ook was ons stof van jongs af aan gewees.

**bewoë: ontroer, aangedaan, aangedryf*

Psalm 103:8

Die mens – soos gras is al sy lewensdae,
'n blom wat ons aanskou met welbehae,
maar wat kortstondig is en baie teer.

Sodra die rukwind oor die veld gekom het,
dan knak die steel wat lustig daar geblom het:
dis weg - sy staanplek ken hom selfs nie meer.

Psalm 103:9

Gods goedheid en genade is onendig
oor almal wat Hom vrees, sy trou bestendig;
dit reik tot aan die verste nageslag
wat sy verbond nie troueloos wil skend nie,
of van sy wet hul hart afkerig wend nie,
maar sy bevel gehoorsaam wil betrag.

Psalm 103:10

God het sy stoel gebou bo lug en wolke,
van waar Hy heers as Koning van die volke,
as HEER van alles op die wêreld rond.
Loof, loof die HEER, o al sy engelmagte,
wat steeds gewillig met hul heldekragte
die woord volbring wat uitgaan uit sy mond!

Psalm 103:11

Verhef die HEER, o al sy leërmagte,
sy dienaars wat Hom dien as troue wagte!
Laat hemel, aarde, see en berg en dal,
wáár ook sy septer swaai – laat alle dinge
sy lof verhef in altyd wyer kringe!
En jy, my siel, loof jy Hom bowenal.

Psalm 104:1

Ontwaak my siel, en sing tot God!
O HEER, U is verhewe tot
die allerhoogste majesteit,
U is bekleed met heerlikheid:

Psalm 104:2

u mantel is die son se lig,
u troongewelf die bloue lug;
die solderwerk van u paleis
is in die wolke, hooggehys.

Psalm 104:3

Daar sweef U op die wolkwa aan,
of wandel op die wind, u baan!
U bode is die windgeluid;
as dienaars vlieg u blitse uit.

Psalm 104:4

Die aarde is deur sy bevel
op fundamente vas gestel.

Die waters in hul stormgewoel,
oor hoogste berge heengespoel,

Psalm 104:5

het U, soos in 'n onweersvlaag,
deur donder voor U heen gejaag,
– die dal laat sak, die berg laat rys –
u vinger het hul plek gewys.

Psalm 104:6

Ook vir die see was daar 'n merk,
sy woede is daar ingeperk.

U stuur die sterk fonteyne uit,
die berge ruis van stroomgeluid.

Psalm 104:7

Daar laaf die wilde dier sy bors
en wilde-esels les hul dors;
daar woon die blye voëlkoor
wat uit die takke sang laat hoor.

Psalm 104:8

Uit boonste kamers ruis Gods reën,
die berg en vlakte drink 'n seën;
vir veedier sal die gras uitspruit,
en vir die mens groei plante uit:

Psalm 104:9

die brood wat hom sy kragte voed,
die wyn wat hom sy smart versoet,
die olie wat sy aangesig,
deur leed verdof, met vreug verlig.

Psalm 104:10

God gee die reën as sy hand
die wilde boom en seder plant,
wat wyd hul skaduwee ontvou
en voëls nooi om nes te bou.

Psalm 104:11

Sipresboom, slanke woudpilaar,
is tuiste vir die ooievaar;
op berg en rots se hoogste top –
daar spring die das en ribbok op.

Psalm 104:12

Gods vaste tydmaat is die maan;
die son weet as hy skuil moet gaan.
Dan word dit nag op Gods besluit,
en roofdier trek op rooftog uit.

Psalm 104:13

Gebrul dreun uit die digte bos,
die leeus roep uit tot God vir kos.
Maar as die son sy loop begin,
dan sluip hul weer hul skuilplek in.

Psalm 104:14

Nou word die mens deur môreilig
gewek, gewink tot arbeidsplig
totdat oplaas die skemer val.
Hoe eind'loos is u werketal,

Psalm 104:15

hoe wys het U hul geformeer,
hoe vul hul saam die aarde, HEER!
Dáár is die see, na alkant wyd;
wat wemel van dié talrykheid.

Psalm 104:16

Dáár oor die wye waterbaan
sien ons die skepe sierlik gaan;
daar mag u Leviatan speel
en in die grootse vreugde deel.

Psalm 104:17

Wat leef in water en op land,
verwag hul voedsel uit u hand.
Ontsluit U dit, hul word verkwik;
hou U dit toe, hul word verskrik;

Psalm 104:18

neem U hul asem weg, hul keer
tot stof en as, en is nie meer.

Maar as u Gees weer oor hul sweef,
dan leef hul, en die aard' herleef.

Psalm 104:19

Laat glorie sonder maat of perk
die HEER verbly uit al sy werk!

Hy, wat net kyk en – niks hou stand;
sy hand slaan berge aan die brand.

Psalm 104:20

Ek wil terwyl ek lig geniet,
Gods grootheid sing in psalm en lied.
En die oorpeinsing van my gees –
mag dit Hom welgevallig wees.

Psalm 104:21

Mag goddelose mense kwyn
en sondaars uit die land verdwyn.
My siel, wat uitsing tot Gods eer –
sing onvermoeid, en loof die HEER!

Psalm 105:1

Loof, loof die HEER van alle here!
Verhoog sy Naam en gee Hom ere,
en bring sover daar volke is,
sy daede in gedagtenis;
en spreek met aandag en ontsag
van al sy wonders, dag na dag.

Psalm 105:2

Laat almal juig met blye galme;
sing voor die HEER jul vreugdepsalme;
beroem jul in sy heil'ge Naam.

Laat almal wat Hom soek, nou saam
hul hart verenig tot sy eer
en hul verlustig in die HEER.

Psalm 105:3

Vra na die HEER der leërmagte,
die HEER oneindig groot in kragte;
soek daaglik weer sy aangesig;
dink aan die werk deur Hom verrig,
die wonderwerke van sy hand,
en strawwe oor die hele land.

Psalm 105:4

O volk uit Abraham gebore,
uit Jakob, deur God uitverkore;
o volk wat soveel guns geniet -
kom loof die HEER in sang en lied!
Hy's onse God – 'n wêreldrond
vrees vir die oordeel van sy mond.

Psalm 105:5

Die HEER wat van geen wankel weet nie,
sal nimmer sy verbond vergeet nie;
al sy beloftes bly van krag
tot in die duisendste geslag.
Verbond met Abraham, sy vrind,
bevestig Hy van kind tot kind.

Psalm 105:6

Die HEER is nooit sy woord ontrou nie,
sal Hy dan nie die eed onthou nie
aan Isak, in sy trou gesweer?
Hy het dit ook vir Jakob weer
as wet gegee, as bondsbestel
in ewigheid aan Israel.

Psalm 105:7

Toe hul soos pelgrims rond moes swerwe,
het God gesê: "Ek laat jul erwe
die land van Kanaän – dit is
jul afgemete erfenis."

Die volk was swak nog en gering
en in die land 'n vreemdeling.

Psalm 105:8

Van volk tot volk het hul geswerwe
voor hul geslag die land kon erwe;
hul het gegaan van land tot land,
beveilig deur Gods goeie hand;
en konings wat hul wou verdruk,
moes onder sy bestrawwing buk.

Psalm 105:9

Aan konings stuur die HEER die wete:
"Raak my gesalftes, my profete,
nie aan nie met onheil'ge hand."
Hy roep 'n honger in die land,
ontneem die nasie van hul brood –
Egipte kwyn in hongersnood.

Psalm 105:10

God het in wysheid lank tevore
vir hul'n redder uitverkore;
en Josef gaan in slawerny
in kettings en in boeie ly:
hul het sy voete vasgedruk
en onder ysters hom laat buk.

Psalm 105:11

Totdat die HEER in nag en duister
sy woord vervul het en dié kluister*
verbreek het, moes hy eensaam wag,
gelouter in die lydensnag.

Maar eind'lik breek die daeraad aan:
die koning self het hom ontslaan.

**kluister: boei*

Psalm 105:12

Die vors oor volke breek sy bande
en stel hom oor sy huis en lande,
om in Egiptiese bewind
die vorste na sy wil te bind;
en al die oudstes van die staat
dié luister na sy wyse raad.

Psalm 105:13

Daarna kom Jakob in sy grysheid,
gedryf deur honger, waar die wysheid
van Josef hom versorg met brood.
God maak vir Israel daar groot,
totdat die groei van sy geslag
Egipte tref deur tal en mag.

Psalm 105:14

Die volkie word 'n leërskaare,
maar God het die Egiptenare
se liefde omgekeer in haat.

Farao se knegte smee saam raad
om Israel deur werk te dwing
en om hul listig om te bring.

Psalm 105:15

Maar God stuur Moses, wat tevore
deur Hom met Aron was verkore.
Hul twee voer toe Gods raadsbesluit
deur tekens en deur wonders uit;
hul toon aan Gam se hele land
die strawwe van sy strenge hand.

Psalm 105:16

Hy slaan Egipte met sy plae:
in nag verander Hy hul dae.
Hul twee weerstaan nie die bevel
van God, die God van Israel.
Hy maak hul waterstrome bloed
en laat hul vis sterf in die vloed.

Psalm 105:17

Die paddas kruip in elke woning,
tot in die kamers van die koning.
Hy spreek, en op sy wonderwoord
vlieg nuwe plae vinnig voort;
muskiete kwel aan elke kant
die volk van Farao's wonderland.

Psalm 105:18

Hy dek hul lug met wolk en donder
en gooi die haelsteen na onder,
wat, met die weerlig in verbond,
hul wynstok neerslaan teen die grond;
hul vyeboom en elke plant
verbreek Hy in die hele land.

Psalm 105:19

Nog twis God met die wederstrewers:
nou kom die sprinkaan en die kewers
en eet hul landerye af.

Dan volg die allerswaarste straf:
die eersteling van hul krag
verslaan Hy in die laaste nag.

Psalm 105:20

Toe trek Gods volk, op nuwe weë
en niemand struikel in sy treë;
hul trek vol blydschap deur die nag,
met goud en silwer in hul vrag.
Egipte juig met vreuggeskal,
want skrik het op die land geval.

Psalm 105:21

God brei 'n wolk uit oor die stamme
om hul te dek teen sonnevlamme;
Hy gee hul in die donker uur
die ligkolom, 'n wondervuur.
Hul bid, en Hy, die milde HEER,
stuur kwartels op hul laer neer.

Psalm 105:22

Hy het hul daaglik begenadig,
met manna, hemelbrood, versadig;
Hy het die rots vir hul ontsluit
en water vloei oorvloedig uit;
'n stroom spoel oor die dorre land
waarop die son se vlamme brand.

Psalm 105:23

God het gedink, uit welbehae,
aan sy verbond uit vroeër dae:
die HERE het sy woord getrou
aan Abraham, sy kneg, gehou.
So het die HEER uit slawerny
sy volk met blydschap uitgelei.

Psalm 105:24

Hul erf die Kanaäniet se lande
en al die arbeid van sy hande –
dit gee die HEER hul in sy trou
dat hul sy wet sal onderhou,
en in hul weë Hom sal eer.
Loof, halleluja, prys die HEER!

Psalm 106:1

Laat ons God loof, die ewige HEER!
Gee aan Hom vrolik roem en eer!
Sy goedheid ken geen maat of perke.
Wie kan aan God die hulde bring
of woorde vind vir al sy werke?
Wie kan sy lof ten volle sing?

Psalm 106:2

Welsalig wie die reg betrag,
en dankbaar op Gods woorde ag.
O HEER, wees nou aan my gedagtig
en kom my met u guns naby,
dat ek, u volk se heil deelagtig,
my met u erfdeel kan verbly.

Psalm 106:3

Ons en ons vaders doen die kwaad;
Ons het die heilspoor steeds verlaat.
Hoewel u hand oor hul gehou was
in wonderdaad en gunsbetoon,
weet U dat by geeneen berou was:
hul't by die Skelfsee U gehoon.

Psalm 106:4

Maar om sy Naam, deur hul verag,
het Hy, tot staving van sy mag,
die see, wat hul'n weg wou weier,
gedreig, geslaan, gedryf, sodat
sy vloedgolf agteruit moes steier,
terwyl hul gaan langs droë pad.

Psalm 106:5

Maar toe die waters in hul kolk
weer omswaai, kon nie vors of volk
'n weg meer vind na veil'ge oorde –
só het die waters opgedring!
Gods volk, gelowig aan sy woorde,
het toe sy lof Hom toegesing.

Psalm 106:6

Gou het hul weer sy werk verag
en op sy voorsorg nie gewag.

Toe vraatsug hul al haas verteer het,
nog erger in die hongerruur,
het Hy gegee wat hul begeer het,
maar maerte in hul siel gestuur.

Psalm 106:7

Teen Moses was daar afguns, nyd
teen Aron, om sy heiligheid.

Die aarde wat toe oopgegaan het,
het die rebelle gou verswelg,
'n vlam wat om hul heen geslaan het,
die goddelose saam verdelg.

Psalm 106:8

Hul het 'n kalf van goud gemaak
en God, hul Heerlikheid, versaak;
voor niet'ge dierbeeld neergeboë,
hul Redder uit Egipteland
vergeet, wat groot was voor hul oë,
almagtig by die Skelfseestrand.

Psalm 106:9

"Weg met dié volk!" het God gespreek.

"Vir goed wil Ek hul opstand breek."

Maar Moses, held deur God verkore,

het in die bres vir hul gaan staan,

dat hul, so diep in skuld verlore,

nie deur Gods toorn sou ondergaan.

Psalm 106:10

Hul het die mooiste land versmaad,
hul God deur ongeloof verlaat,
en in hul tent was 'n gefluister,
'n murmurering is gehoor.

Maar God die HEER het ook geluister –
dit was 'n wanklank in sy oor.

Psalm 106:11

Toe't God sy hand gelig, tot straf
wys Hy hul op die strengste af,
om in die wildernis te sterwe.
Hul nageslag het Hy verlaat,
in heidenland moes hulle swerwe,
verban en in 'n jammerstaat.

Psalm 106:12

Hul het hul voor die vloekaltaar,
verlei deur Moabs dogters, daar
tot Baäl-Peors diens begewe.

Hul het geëet die offerand'
na dooie gode opgehewe –
Gods gramskap het teen hul ontbrand.

Psalm 106:13

Sy swaard het Pinehas getrek
en het deur wraak Gods reg voltrek:
sy lem deur sondaarslyf gedrywe.
Vir hom is hierdie heldefeit,
en vir sy nageslag, beskrywe
as ewige geregtigheid.

Psalm 106:14

Die God wat hul in guns wou dra,
het hul geterg by Meriba.

En toe het Moses moeg gelewe,
verstoord, verward, ten einde raad
– want hulle het Gods Gees weerstrewe –
in onbedagsaamheid gepraat.

Psalm 106:15

In Kanaän het hul trae hand
die volke daar steeds voort laat plant;
aan heidenstam en -bloed verbonde,
en yw'rig in hul afgodsdienste
is hul gevang in wilde sonde
soos in 'n strik, so onvoorsiens.

Psalm 106:16

Met hart verhard en onbekeer,
gooi hulle voor die duiwels neer
hul eie kroos, as offerbede!
Deur kinderbloed, so ruim gestort,
het Kanaän vol afstootlikhede,
en hulle self beplek geword.

Psalm 106:17

Toe het die HEER se toorn ontsteek,
geweldig teen hul uitgebreek;
hul was verwerplik in sy oë.
Daarom het Hy hul oorgegee
aan dié wat sonder mededoë
hul slawebande swaar sou smee.

Psalm 106:18

Verdrukking voor, verneedring ná;
en dan by God weer hulp gevra!
En as hul in hul kwaad versink het,
dan hoor Hy weer hul angsroep aan –
Hy wat aan sy verbond gedink het,
was oor hul harde lot begaan.

Psalm 106:19

So het die HEER hul medely
laat vind, ook by die teenparty.
Verlos ons, HEER, wees ons genadig,
bring ons uit verre lande weer
as bannelinge, ag ons waardig,
dat ons U weer kan roem en eer.

Psalm 106:20

Laat ons God loof! Sy bondsbestel,
sy goedheid heers in Israel.

Laat ons God loof in ewighede;

Hy, Israels HEER, is God alleen!

'n "Amen" klink uit ver verlede,

'n "Amen" deur die hede heen!

Psalm 107:1

Loof God, omdat Hy goed is,
en goed is sonder end!
Vermeld dit, wie behoed* is,
verlos is uit ellend’;
wat God uit elke land
in vryheid weer herstel het,
vry van die slaweband,
waarmee hul hom geknel het.

**behoed: beskerm, oppas*

Psalm 107:2

In woesteny verlore,
was daar vir hul geen pad
wat hul langs regte spore
kon heenlei na 'n stad.

Gebrek aan drank en brood
sou hulle laat versmag het,
as God nie in hul nood
op hul geroep geag het.

Psalm 107:3

Hy het hul moeë treë
gelei op regte baan
om in bewoonde stede
met blydschap in te gaan.
Laat hul Hom dank bewys
vir redding wat so soet is,
Hom voor die mense prys,
omdat Hy groot en goed is.

Psalm 107:4

Hy het hul moeë treë
gelei op regte baan
om in bewoonde stede
met blydskap in te gaan;
met kostelike goed
het Hy hul begenadig,
met brood hul daar gevoed,
met water hul versadig.

Psalm 107:5

Hul wat al lank gekwel was
in eindelose nag,
in ysters vasgeknel was,
gevange en ontkrag,
omdat hul, dwars van sin,
die HEER se raad verag het,
wat diep die kerker in,
geen redding meer verwag het –

Psalm 107:6

by hul was angs, verfloudheid;
maar hul geroep het God
verhoor in die benoudheid,
met wending van hul lot.

Hy't hulle uitgelei
uit donker van die kerker;
uit boeie hul bevry
Hý, God, hul Heilbewerker.

Psalm 107:7

Die tronk se koperdeur het
gewaggel voor Gods mag
wat ysters weggebeur het,
verbreek het met een slag.
Laat hul Hom dank bewys
vir redding wat so soet is,
Hom voor die mense prys,
omdat Hy groot en goed is.

Psalm 107:8

Wie dwaas en ongebonde
geleef het, tref die straf;
gevang deur eie sonde,
mat plaag op plaag hul af,
sodat hul die genot
van voedsel al versaak het,
in sware lewenslot
die doodsmart al gesmaak het.

Psalm 107:9

Angs was daar by verfloudheid,
maar hul geroep het God
verhoor in die benoudheid,
met wending van hul lot.

Hy het sy woord gestuur
wat elke kwaal genees het,
'n engel in die uur
toe hul die dood gevrees het.

Psalm 107:10

Laat hul met offerande
die HERE loof en dank,
die werke van sy hande
besing met helder klank;
laat hul Hom dank bewys
vir redding wat so soet is,
Hom met hul offers prys,
omdat Hy groot en goed is.

Psalm 107:11

Hul wat na wêreldseë
op skepe uitgevaar,
langs verre waterweë
die handelskat vergaar –
hoe goed en altyd weer
dat hulle daar bemerk het
die wonders wat die HEER
ver in die see gewerk het.

Psalm 107:12

Hy spreek, en om die skepe
spring wilde branders op,
die winde is die swepe
wat hul tot woede klop.
Hul hart versmelt van angs –
hul vleg deur hoë golwe
of skuif langs holle see,
in diepste haas bedolwe.

Psalm 107:13

Hul waggel in hul spore
net soos die dronkaard, dan
is hul vernuf verlore,
hul hart beswyk daarvan.
Dan roep hul tot die groot
en eenge Stormbedwinger;
Hy red hul uit die nood
waarin hul angstig slinger.

Psalm 107:14

Ver trek die storm se ruising
die wind se krag verspil;
daar kom 'n sagte suising;
die golfslag word weer stil.
Dan is hul harte bly
deur God se goeie gawe;
die skip, van onweer vry,
bring Hy in veil'ge hawe.

Psalm 107:15

Laat hul van stormbedaring,
van God, wat golwe breek,
van heil en heilservaring
in volksvergaadring spreek.

Laat hul Hom dank bewys
vir redding wat so soet is,
Hom voor die mense prys,
omdat Hy groot en goed is.

Psalm 107:16

God skep die skone boorde
in droë lope om;
Hy laat oor geile oorde
die straf van sonde kom.
Waar vog was, maak Hy droog,
al is die landman wakker,
vergeefs al wat hy poog
op die verdroogde akker.

Psalm 107:17

Dan weer het Hy woestyne
'n waterplas gemaak
en lustige fonteine
in dorsland laat ontwaak.
Daar was dit dat sy hand
wie honger was, verlig het,
sodat hul in dié land
'n ryke stad gestig het.

Psalm 107:18

Daar styg – dank aan die Gewer –
die seënmaat ten top;
gesaaide[^]en wynstok lewer
hul vrug oorvloedig op.
Hul kroos vermeerder Hy,
hul vee't Hy nie verminder;
as God die seën wil sprei,
wie kan Hom dit verhinder?

Psalm 107:19

Daarna word hul weer minder
en gaan bykans tot niet;
deur kommernis en hinder,
verdrukking en verdriet.

Oor die geweldenaar
kom onheil en veragting;
hy swerf in woestheid waar
geen pad is of verwagting.

Psalm 107:20

Maar God sal die veragte,
verarmde trou bewaak,
vermeerder sy geslagte
wat Hy soos kuddes maak.
Gods volk is bly daarom:
hul sien wat Hy bewerk het;
maar boosaards staan verstom,
as hul Gods mag bemerk het.

Psalm 107:21

Wie wys is, merk dié dinge
en gee godvrugtig ag
op al Gods handeling,
sy goedheid en sy mag.

Psalm 108:1

Hoe rus, o God, my hart in my
nou 'k U 'n môrelied kan wy.

Ontwaak met my, my harp, ontwaak!

Ek wil die rooidag wakker maak.

U trou en goedertierenheid,

tot bo die hemel uitgebreid,

sal ek verhoog by al wat leef

met sang wat van ontroering beef.

Psalm 108:2

Verhef U bo die hemel wyd,
en bo die aard' u heerlikheid!
Verlos ons deur u grote mag
en help u volk wat op U wag.
God het dit uit sy tempel al
laat klink met hoogste jubelskal:
vir Sigem sal Ek sê: "Mý stad
en Sukkot as my erfdeel vat.

Psalm 108:3

"Oor Gilead sal 'k Heerser bly,
Manasse – dié is ook van My;
Efraïm weer die aanval af,
en Juda is my veldheerstaf.
Van Moab sal 'k my waskom maak,
oor Edom, nog gerig op wraak,
sal Ek in hoogheid triomfeer,
oor Filistéa juig my eer."

Psalm 108:4

Wie bring my in 'n vaste stad?
Wie baan na Edoms land my pad?
U is 't wat ons nie by wou staan,
nie met ons leërs saam wil gaan!
Gee ons u bystand in die stryd,
want mensehulp is nietigheid.
Deur Gód sal ons oorwinnend stap;
ons vyand sal Hy self vertrap.

Psalm 109:1

God van my lof, merk hoe ek ly,
en swyg nie langer meer!

Die lastermond gaan oop teen my –
hoe kan ek my verweer?

Hoe haatlik praat hul om my heen,
Hoe wreed verag hul dit
dat ek met liefde húl bejeen,
en altyd vir hul bid.

Psalm 109:2

Stel nou 'n booswig oor hom aan;
laat die verklaer kom;
laat sy gebed hom skuldig maak,
ja, hou selfs dit teen hom.
Sy dae, wil dit tog verkort,
sy amp aan ander gee;
en laat sy kinders wese word,
sy vrou 'n weduwee!

Psalm 109:3

En laat sy kinders orals swerf
en bedel by gemis
aan brood, verstote uit hul erf
wat nou 'n puinhoop is.
Die eiser, laat hy alles neem
met wraaksug en met lis;
die vreemdeling, laat dié vervreem
sy hele erfenis.

Psalm 109:4

Geen helper moet hom help in nood,
geeneen hom ooit ontferm
wanneer sy wese, arm en bloot,
in bitter smarte kerm.

Laat niemand op sy kinders ag,
sy stam nie voortbestaan;
laat reeds die volgende geslag
met naam en al vergaan.

Psalm 109:5

Hou onreg deur sy stam bedryf
tog in gedagte, HEER!

Die sonde van sy moeder, skryf
in u gedenkboek neer.

Ruk uit, want hy het uitgeruk,
en laat geen wortel oor;
hy het verdruktes hard verdruk,
wie moed'loos is, vermoor.

Psalm 109:6

Die seën het hy nie gesoek –
dit bly ver weg van hom.

Liefhebber was hy van die vloek –
dit het oor hom gekom;
soos klere't hy dit aangetrek,
soos water, so kom dit
in hom, en soos 'n olievlek
tot in sy laaste lid.

Psalm 109:7

Laat hom die vloek wees soos 'n kleed
waarmee hy hom bedek
en soos 'n gordel, styf gemeet,
vas om sy heup getrek.
So praat die vyand wa my haat
En onreg oor my haal,
Die HERE sal dieselfde smaad
Op hulle kop laat daal.

Psalm 109:8

Maar, HEER, u goedheid is só goed,
maak U dit goed vir my;
ek voel bedruk in my gemoed,
my hart's deurwond daarby:
ek is 'n skadu wat verdwyn,
'n sprinkaan, voortgejaag;
my knieë knik van vas; ek kwyn,
my vlees is weggeknaag.

Psalm 109:9

By lyde kom die smaadgekwel:
hul skud hul kop oor my.

As U, op wie 'k my hoop nou stel,
my tog maar wil bevry!

Wil met u goedheid my bejeën,
toon hul: dit is u daad.

Wat baat húl vloek, as U maar seën –
húl smaad, as U hul smaad?

Psalm 109:10

In vreugde sal u dienaar leef,
en in 'n grote skaar
– as smaad húl soos 'n kleed omgeef –
u lof, o HEER, verklaar.
Want God is aan my regtersy
om my met krag te stut;
teen hul wat vonnis soek teen my,
sal Hy my self beskut.

Psalm 110:1

Die HEER is dit wat tot my Heer gespreek het:
"Sit aan my regterhand as hoogste Heer,
tot Ek u vyand in sy mag gebreek het,
hom werp as voetbank voor u voete neer.

Psalm 110:2

“Aan U, so hoog in heerlikheid verhewe,
gee Ek uit Sion, setel van u troon,
die heerserstaf oor wie u mag weerstrewe.
Sprei voor hul oog u heerskappy ten toon!”

Psalm 110:3

U volk, gereed tot dapper krygmansdade,
sal met U uittrek op die dag van stryd.
Hul sal verskyn in heil'ge feesgewade,
in diensplig een en al gewilligheid.

Psalm 110:4

Soos druppels dou ontelbaar blink op plante
wanneer die son net oor die kimlyn gaan,
so sal jong mans verskyn aan alle kante
en op die dag van oordeel om U staan.

Psalm 110:5

Grootpriester wat die HEER so hoog geëer het
dat U kan opstyg tot die hoogste trap –
U priesterskap is soos wat God gesweer het,
soos Melgisédéks eewge priesterskap!

Psalm 110:6

Die HEER wat dit van U, sy Vors, voorspel het,
sal mét U na die oorlogsvelde gaan,
en konings wat hul teen U opgestel het,
sal Hy wat saam trek, in sy toorn verslaan.

Psalm 110:7

Hy sal, wanneer sy ywervuur gewek is,
die nasies slaan met 'n gedugte hand,
totdat die veld met lyke gans oordek is
en hul moet swig, grootvorste van die land.

Psalm 110:8

Góds Grootvors sal, omdat Hy dors gely het
– só het Hy hul gejaag in somertyd! –
buk by die stroom as Hy die stryd volstry het,
sy hoof lig, majesteitlik, ná die stryd.

Psalm 111:1

'k Sal met my hele hart die HEER
met die opregtes loof en eer –
die Godgewyde duisendtalle.
Sy werk is groot die wêreld deur,
dit word deur almal nagespeur
wat daarin soek 'n welgevalle.

Psalm 111:2

Sy dade is vol majesteit,
aanbiddelike heerlikheid,
en sy geregtigheid onendig.
Sy wonders staan in rots gegrif,
as ewige genadeskrif
vir al wie arm is en ellendig.

Psalm 111:3

Vir almal wat Hom vrees, het Hy
hul spyse mild'lik toeberei.

Hy is aan sy verbond gedagtig.

Hy het aan hul 'n erfdeel skoon,
'n land gegee om in te woon,
deur dae groot en oppermagtig.

Psalm 111:4

Die werk van God is reg en waar:
onwrikbaar vas, onwankelbaar
wat sy bevel aan ons verkondig;
dit bly bevestig en hou stand;
dit word verwerklik deur Gods hand
in trou en egtheid, diep en grondig.

Psalm 111:5

Hy het sy volk bevry, bewaak,
vir ewig sy verbond gemaak:
sy Naam is vreeslik, hoog verhewe,
sy vrees is wysheid se begin.
Kom wandel dan dié heilsweg in!
Laat ons Hom loof solank ons lewe!

Psalm 112:1

Welsalig is die man
wat God van harte vrees;
welsalig hy wat in sy wet
'n welgevalle het.

Psalm 112:2

Sy nageslag sal groot,
geweldig wees op aard’;
opregtes sal van kind tot kind
’n seen en erfdeel vind.

Psalm 112:3

Rykdom en oorvloed is
bestendig in sy huis;
en blywend sy geregtigheid –
vir ewig en altyd.

Psalm 112:4

Opregtes vind in God
'n lig in donkerheid:
genadig en barmhartig is
die HEER wat reg beslis.

Psalm 112:5

Gelukkig hy wat hom
ontferm en uit wil leen,
wat nooit by voorspoed en geluk
sy naaste sal verdruk.

Psalm 112:6

Hy sal nooit wankel, nee,
maar vas bly soos 'n rots,
sodat sy nagedagtenis
'n seën vir altyd is.

Psalm 112:7

Hy sal nie vrees wanneer
die slegte tyding kom:
sy hart, berustend in Gods wil,
is in hom sterk en stil.

Psalm 112:8

Sy hart is vas, geen skrik
of skok sal hom ontroer,
totdat sy oog, triomf-bewus,
op sy vervolgers rus.

Psalm 112:9

Vir wie behoefdig is,
strooi hy sy gawes uit;
Gods heil verlaat hom nimmermeer;
hy styg in mag en eer.

Psalm 112:10

Die bouse wat dit sien,
smelt, tandeknersend, weg;
met nyd sien hy die skouspel aan:
wat hy begeer – vergaan!

Psalm 113:1

Kom sing, Gods knegte, loof verblyd,
van nou af tot in ewigheid,
die Naam en roem van God die HERE.
Bring Hom van waar die môre straal,
tot waar die sonlig saans weer daal,
die lof, aanbidding, prys en ere!

Psalm 113:2

Die HEER wat in die hemel woon,
wat bo die wêreldvolke troon,
is hoog, met heerlikheid omgewe.
Ja, wie is hoog soos onse HEER?
Nogtans sien Hy genadig neer
op wie voor Hom in kleinheid lewe.

Psalm 113:3

Die HEER verhef uit as en stof
geringes, wat Hy tot sy lof
laat woon by prinse in paleise.
Hy skenk onvrugbares sy troos
en maak hul moeders van 'n kroos.
Loof God met eer- en dankbewyse!

Psalm 114:1

Toe Israel uit Egipteland,
die land van vreemde spraak,
getrek het, het God Juda's stam
sy heiligdom gemaak
en Israel sy ryksgebied,
waaroor sy septer waak.

Psalm 114:2

Die see het dit gesien, gevlug;
Jordaanstroom – waar was hy?
Die berge het onhooggespring
soos ramme, ry aan ry;
die heuwels soos 'n lammertrop
wat wegvlug in die vlei.

Psalm 114:3

Wat is dit, see, dat jy moet vlug?

Jordaan, wat steier jy?

En berge, waarom spring jul rond
soos ramme, ry aan ry?

En heuwels, soos 'n lammertrop
wat wegvlug deur die vlei?...

Psalm 114:4

Beef, aarde, beef voor Jakobs God,
wees voor Hom skrik-verras!

Hy wat die rots beveel het en –
dit word 'n waterplas;

'n springfontein het uitgebreek
waar eers 'n klipsteen was.

Psalm 115:1

Nie aan óns, o troue God,
aan ú Naam alleen gee eer!
Waarom sou die nasies spot
as hul oor ons triomfeer?
Om u goedheid, wees nie stil!
Red ons om u trou ontwil!

Psalm 115:2

Waarom sou die nasies spot,
met die uitroep ons trotseer:
"Waar is nou die HEER, hul God?"
In die hemel sit die HEER,
en Hy doen wat Hom behaag:
net sý wil geskied omlaag.

Psalm 115:3

Gode van die heidendom,
Goud of silwer mooi gegiet
– waar die mens sy knie voor krom –
gaan as mensewerk tot niet:
daar's 'n mond, maar sonder taal;
daar' s 'n oog, maar sonder straal.

Psalm 115:4

Ore het hul, maar dis doof
vir die klank van stem of taal;
en die neus van afgodshoof
kan nie ruik of asemhaal.

Hande het hul – alkant vas! –
vingers wat nie voel of tas.

Psalm 115:5

Voete het hul, vasgeklem
aan die altyd-selfde oord;
hulle keel – geen klank of stem
kom uit tempelstilte voort.
Laat dié wat hul dien en vrees,
soos hulself, só nietig wees.

Psalm 115:6

Israel, steun op die HEER!

Hy's hul hulp; hul skild is Hy.

Aärons huis, steun op die HEER!

Hy' s hul hulp; hul skild is Hy.

Almal wat die HERE vrees,

Hy sal jul Beskermer wees!

Psalm 115:7

God die HEER het ons gedenk
na sy troue bondsbestel.

Seëninge sal Hy skenk
aan die huis van Israel;
seëninge van die HEER
daal op Aärons kinders neer.

Psalm 115:8

Hy sal seën wie Hom vrees,
groot en klein wat op Hom wag;
ja, Hy sal hul allermees
seën in hul nageslag.
Hy wat spreek, en dit geskied,
sal sy seën oor hul gebied.

Psalm 115:9

HEER, die hemel's u paleis,
U't die aarde^aan ons gegee:
dooies kan die HEER nie prys,
maar óns sal –'n stemmese –
ewig juig die HEER tot prys,
hallelujas op laat rys.

Psalm 116:1

God het ek lief, want dié getroue HEER
hoor na my stem uit vrye welbehae;
ek roep Hom aan in al my lewensdae,
Hy skenk my hulp, Hy red my, keer op keer.

Psalm 116:2

Om my was bande^en strikke van die dood;
en angste van die hel het my laat bewe;
ek was benoud, vol droefheid was my lewe;
maar 'k het die HEER gesmeek in al my nood:

Psalm 116:3

"Ag, red my, HEER, soos U belofte is!"

Toe't God gehoor; Hy is my lofsang waardig;
Hy is die HEER, regverdig en genadig,
wat vir sy volk groot van ontferming is.

Psalm 116:4

Eenvoudiges sal God altyd bewaar.

'k was uitgeteer*, maar Hy is vol ontferming.

Soek dan, my siel, jou rus in sy beskerming,

Hy't jou verlos uit teespoed en gevaar.

**uitgeteer: volgens Hebreuse idioom was murg in sy bene verdroog*

Psalm 116:5

U het my siel weer van die dood bevry;
En in my droefheid droog U, HEER, my trane;
U lei my voet langs nuwe lewensbane,
om in u lig te wandel, lewensbly.

Psalm 116:6

Ek het geglo toe ek, in smart gedaal,
dit uit moes spreek: "Ek is terneergeboë,"
en uit moes roep, deur sware smart bewoë:
"Die mens se woorde is net leuentaal."

Psalm 116:7

Wat kan 'k die HEER vir al sy guns vergeld?
Wat kan 'k Hom bring uit dank vir sy genade?
Ek sal Hom prys vir sy verlossingsdade
en by die kelk van heil sy Naam vermeld.

Psalm 116:8

Al my geloftes, uitgespreek in nood,
sal ek betaal as ek voor U mag nader
en met u gunsvolk in u huis vergader.
Hoe kosbaar, HEER, is in u oog hul dood!

Psalm 116:9

Ag, HEER, ek is, o ja, ek is u kneg,
seun van u diensmaagd, in u diens gebore:
my bande's los; vir hoër diens verkore,
bring ek die offers, aan U toegesê.

Psalm 116:10

Ek sal u Naam met dankerkenning prys
te midde van die feestelike skare.
Jerusalem, ek hoor om jou altare
die lofgeluid wat tot Gods eer verrys.

Psalm 117:1

Loof, loof die HEER, o heidendom!
O volke, prys sy Naam alom!
Sy goedheid is in nood en dood
vir ons, sy volk, oneindig groot.
Sy waarheid wankel nimmermeer.
Sing, halleluja, sing sy eer!

Psalm 118:1

Loof, loof die HEER met lofgesange!

O Israel, wees in God verblyd.

Sy goedheid volg Hom in sy gange,
sy goedheid duur in ewigheid.

Loof, Aärons huis, met jubelsange!

Gods goedheid ken geen grens of tyd,
geen hede, toekoms of vergange,
sy goedheid duur in ewigheid!

Psalm 118:2

Loof, loof die God van ons verlange,
o almal wat die HERE vrees!

Sing voor die HEER jul lofgesange,
en laat Gods volk nou vrolik wees!

Loof almal saam met jubelsange!

Gods goedheid ken geen grens of tyd,
geen hede, toekoms of vergange,
sy goedheid duur in ewigheid!

Psalm 118:3

Toe ek, omring van alle sye,
die vyand rondom my sien staan,
het God my stem gehoor uit lye,
en my weer veilig uit laat gaan.
Ek sal nie langer hulp'loos wees nie,
of wanhoop selfs in doodsgevaar:
ek sal die mens nie langer vrees nie,
wat magt'loos is as God bewaar.

Psalm 118:4

Die HEER, die Hoof van duisendtalle,
sal in die stryd my hulp verskaf.

Dan kyk my oog met welgevalle
op my verwoede haters af.

Dis beter by gebed en wense
dat ons vertrou op God se mag,
as dat ons ooit vertrou op mense,
of selfs van prinse hulp verwag.

Psalm 118:5

Toe al die heid'ne my omring het,
hul laers om my opgeslaan,
en hulle aan my opgedring het,
het ek hul in Gods Naam weerstaan.
Ja, toe die volke my omring het,
met leërs teen my opgestaan,
toe hul my tot die dood bespring het,
het ek hul in Gods Naam verslaan.

Psalm 118:6

Hul het my wel omswerm soos bye,
maar het soos doringvuur vergaan;
hul het gekom in breë rye,
maar 'k het hul in Gods Naam verslaan.
O vyand, met jou harde stote
soek jy my val, my ongeluk;
die HEER bewaar sy gunsgenote,
die HEER het self my uitgeruk.

Psalm 118:7

Dit is die HEER wat my gesterk het.
Hy is my lied, my psalmgesang;
Hy was dit wat my heil bewerk het,
dus loof ek Hom my lewe lang.
Ek hoor alom die blye galme
van vromes ná die lydensnag;
hul tent weerklink van dankb're psalme:
Gods regterhand doen grote krag.

Psalm 118:8

Gods regterhand is hoog verhewe,
sy regterhand is groot van daad;
dit laat van skrik die wêreld bewe,
maar red sy volk uit leed en smaad.
Ek sal nie kwyn in slawebande
wat tot die dood toe my omknel;
ek sal nie sterf deur vyandshande,
maar al Gods werke bly vertel.

Psalm 118:9

Die HEER het my met sware slae
getugtig, maar nie tot die dood;
Hy't my gehoor in donker dae
en my gered uit alle nood.

Ontsluit dan voor my pelgrimskrede
die poort van sy geregtigheid,
om God te loof wat my gebede
verhoor het in die dag van stryd.

Psalm 118:10

Dit is die poort van Israels HERE,
wat voor sy huis as wagter staan;
die poort vertel van heil en ere,
waardeer sy gunsvolk in mag gaan.
Daar sal ek, HEER, met dankgebede
U groot maak op die dag van fees,
want U was in my angsverlede
vir my tot hulp en heil gewees.

Psalm 118:11

Die steen wat deur die tempelbouers
verag is en 'n plek ontsê,
is voor die oog van die beskouers
deur God as hoeksteen neergelê.
Dié werk van God se alvermoë
het deur God self geskied, deur wie
die wonder oprys voor ons oë;
ons sien dit, maar deurgrond dit nie.

Psalm 118:12

Dit is die dag deur God verkore,
die feesdag aan Hom toegewy.

Laat ons, met psalms uit vreug gebore,
ons in die God van heil verbly.

Ag, HEER, gee nou u seëninge;
gee voorspoed, HEER, op hierdie dag –
dit is die dag van grote dinge,
die glorietekene van u mag.

Psalm 118:13

Geseënd is die grote Koning
wat aankom in die HEER se Naam;
geseënd uit die HEER se woning
is volk en Koning altesaam.

Die HEER, die God van ons vertroue,
Hy kom ons met sy ligglans teen;
bind dan die offerdier met toue
en lei dit na die altaar heen.

Psalm 118:14

U is my God, ál my verlange;

U prys ek om u majesteit.

My God, U loof my lofgesange
van nou af tot in ewigheid.

Loof almal saam met jubelsange!

Gods goedheid ken geen grens of tyd;
geen hede, toekoms of vergange,
sy goedheid duur in ewigheid!

Psalm 119:1

Salig wie in hul opregtheid
wandel in die HEER se wet,
wie Hom soek van ganser harte
en op sy getuïnis let.

Salig dié wat in hul wandel
nie op onregspaaie gaan,
maar wil wandel op die weë
in Gods wet vir hul gebaan.

Psalm 119:2

Dis u wil dat ons u woorde
in getrouheid sal betrag.

Kon ek maar, sou ek van harte,
HEER, verleen U my die krag!

Was my voet tog maar net vaster,
dat ek van die spoor nie dwaal
in u wet my voorgeskrywe,
en geen skande oor my haal!

Psalm 119:3

As ek, HEER, u wet wat billik,
reg en waar is, maar kan leer,
dan word U van ganser harte
en opreg deur my geëer.

Ja, ek loof U, want regverdig
is u regte, woord en daad.

Wil dan nimmer my verlaat nie
wat u wet nie wil verlaat.

Psalm 119:4

Hoe sal in sy jeug die jongmens,
gou deur ydelheid bekoor,
rein kan wandel in sy weë?...

As hy wandel in u spoor!

U soek ek van ganser harte.

HEER, hou U my hande vas,
dat ek van u spoor nie dwaal nie
en die kwaad my nie verras.

Psalm 119:5

Daarom sluit ek al u woorde
in my hart sorgvuldig in,
dat ek nie teen U sou sondig
en U minder sou bemin.

HEER, my God, U is lofwaardig!

Leer my tog wat reg is wél.

Met my lippe't ek die wysheid
van u wet oral vertel.

Psalm 119:6

In u wet vind ek 'n vreugde
groter as waar hy van weet
wat sy goed en aardse skatte
in hul waarde nie kan meet.
Daarmee bly ek altyd besig –
wat my soet oorpeinsing is;
mag maar niks dié bron van vreugde
ooit uit my gedagte wis.

Psalm 119:7

Help my, HEER, dat ek kan lewe;
dan wil ek u woord bewaar.

Laat my oog aanskou die wonders
wat u wet my openbaar.

Wat besit ek hier op aarde?

Niks is daar wat my behoort.

Maar één ding, daarna verlang ek –
dis die rykdom van u woord.

Psalm 119:8

HEER, U dreig hul wat, vermetel,
nie op u gebooie ag.

Keer hul smaad en hul veragting
ván my wat u wet betrag.

Ook as vorste saam vergader,
en beplan hul teen my kwaad –
juig ek tog in teëspoede,
want u wet skenk vreug en raad.

Psalm 119:9

Ag, hoe kleef ek aan die stof al!
Maak my lewend na u woord –
U aan wie 'k my sorg vertel het,
laat u kneg nie onverhoord.
Lei my altyd voort en verder
om u wonders te oordink,
my wat droewig en verslae
al in kommernis versink.

Psalm 119:10

Weer my voet van leuenpaaie
en verleen my, HEER, u wet.

Laat my kies die weg van waarheid
en wat U verorden het.

Gee my hoop, en ek sal lewe,
troos, en wég is my gekwel!

Gaan met weldaad voor, dan volg ek,
dan betrag ek u bevel.

Psalm 119:11

HEER, leer my u wet dat ek dit
tot die einde toe kan hou;
gee verstand en gee volharding,
dan bly ek daaraan getrou.
Laat my leef na u bevele –
niks wat my só kan behaag.
Neig my hart daartoe, maar nimmer
om na woekerwins te jaag.

Psalm 119:12

Keer my oog van wat tog niks is,
maak my lewend in u weg;
u belofte aan u dienaars –
maak dit waarheid vir u kneg!
Laat geen smaad my ooit oorval nie,
stort weer krag in my gemoed
uit u woord wat reg en waar is,
en 'n bron van alle goed.

Psalm 119:13

Doen aan my soos U beloof het,
dat ek spotters tot hul spyt
reg kan antwoord op hul woorde
wat my Godsvrees my verwyf.

Neem u woord nie uit my mond nie,
daarop is my hoop gebou.

Dan getuig ek van u waarheid
wat ek graag wil onderhou.

Psalm 119:14

Ek sal wandel in die ruimte,
want ek wandel in u spoor.
Selfs voor konings spreek ek daarvan
en ek skaam my nooit daaroor.
Aan u wet, my hoogste vreugde,
is my liefde toegewy:
daaraan dink ek, daarna soek ek,
daarin, HEER, verdiep ek my.

Psalm 119:15

Wees, o HEER, nou tog gedagtig
aan die woord, die fondament
van die hoop en heilsverwagting
wat my troos in my ellend'!

Al is ek vir trotse mense
dwaas en tot'n spotterny –
nagtans het ek aan u woorde
stil my wandel toegewy.

Psalm 119:16

As ek, wég van nietighede,
duidelik u plan sien pas;
hoe u oordeel op die aarde
van die ou tyd af al was:
hoe die vromes toe bewaar is
en die bose neergestort –
dan ervaar ek dat my siel weer
in sy diepste vrolik word.

Psalm 119:17

As ek sien die wetverlaters,
kom daar skrik in my gemoed,
en 'n heil'ge vuur van ywer
laat dit opbruis in my bloed.
Want u wet wat hul verwerp het,
in hul agting waardeloos,
is die stof van my gesange,
op my pelgrimspad my troos.

Psalm 119:18

Aan u Naam is ek gedagtig
in my soetste mymery,
as ek uitrus op my slaapplek
en die nag sy donker sprei.
Is my peins oor U 'n wonder?
Nee, te doen na u gebod
is my hoogste lewensweelde
en op aard' my hoogste lot.

Psalm 119:19

HEER, U is my deel op aarde,
en u woord is my die skat
wat U aan my toevertrou het
op die lange pelgrimspad.
'k Het voor U my hart volkome
in my smeking uitgestort.
Maak my dan u guns deelagtig,
laat u woorde waarheid word.

Psalm 119:20

Ek oordink nou al my weë –
of ek wandel in u spoor;
of ek staan en of ek struikel, –
u gebod getuig daaroor.
Of ek dood is, of ek lewe,
kan ek goed daaruit verstaan.
Ek verhaas daarom my voetstap
om weer in u spoor te gaan.

Psalm 119:21

Strikke span die goddelose
voor my voetstap, om en om;
maar u spoor wat ek gevolg het,
laat my aan hul net ontkom.

Midde-in die stille nagte
staan ek op met lofgeklank
om U vir u wyse regte
met my hele hart te dank.

Psalm 119:22

Vriend is ek van al u vriende,
mét hul in u waarheid één;
leer my, HEER, wat met u goedheid
dring deur wêreldwydtes heen;
U het dit na u beloftes
met u kneg net goed laat gaan.
Gee my insig, gee my kennis
en 'n hart om te verstaan.

Psalm 119:23

Voordat ek verdruk was, HERE,
het ek dwaalsiek, altyd voort
op verkeerde pad gewandel;
maar nou let ek op u woord.

U is goed, en goed u dade,
o fontein van alle goed.

Leer my dan wat goed en reg is,
plaas u wet in my gemoed.

Psalm 119:24

Die verwaande volk praat leuens,
en hul druk my daarmee neer;
maar ek hou van ganser harte
woord en wandel na u leer;
maar húl hart is ongevoelig,
in 'n vetlaag ingewoel,
sodat hul die vreug nie voel nie
wat ek in u wette voel.

Psalm 119:25

Dat U my verdruk het, HERE,
dit was enkel goed vir my,
want daardeur het U my dieper
in u kennis ingelei.

Daarom is dit vir my beter
as die allerrykste skat,
meer as al die goud en silwer
wat die wêreld kan bevat.

Psalm 119:26

U, o HEER, het my geskape
deur u goddelike hand –
ag, herskep my nou inwendig
en verlig U my verstand.

Al u dienaars sien my lewe
en dit is vir hul 'n vreug
dat my siel oor u beloftes
so vrymoedig hom verheug.

Psalm 119:27

Al u vonnisse is suiwer,
maar onsuier was my weg;
dat U my dan swaar verdruk het,
is 'n daad van trou en reg.

Maar waar ek in u beloftes
al my heil soek en geluk,
bid ek dat U, na u goedheid,
my wil troos in al my druk.

Psalm 119:28

Laat op my u medelye
neervloei soos 'n sagte dou,
sodat ek die regte lewe
in u vrese kan behou.

Steek die trotsaards in die skande
wat my harteloos verdruk
omdat ek u wet oordink het –
onder u bevele buk.

Psalm 119:29

Laat húl weer met my vergader
wat u Naam van harte vrees,
dat ons, in u woord verenig,
een gemeenskap weer kan wees.
Laat my hart maar net opreg wees
voor u oog wat alles sien,
dat oor my geen skaamte kom nie
as ek U van harte dien.

Psalm 119:30

Op u heil wag ek verlangend,
op u woord hoop ek altoos,
en ek vra, my oë smagtend:
Wanneer sal U my vertroos?
Want my liggaam uitgemergel,
tot die laaste lid verswak,
is verkrimp al soos die leer is
van 'n swartgerookte sak.

Psalm 119:31

Nogtans wag ek op U, HERE,
wat van al my kommer weet –
op die uitkoms van u woorde
wat my hart nie kon vergeet.
Sal daar nie 'n einde kom nie?
Talm U, HEER, nog met u straf?
Spaar U nog my vyand wat my
graag wil neerdruk in die graf?

Psalm 119:32

Dié wat op u wet nie ag nie,
wat tog waar bly en gewis,
hul vervolg my. Help my, HERE!
Lewe wat nog in my is,
het hul amper al vernietig;
maar – sou ek u wet laat vaar?
Maak my in u guns weer lewend,
om u woorde te bewaar.

Psalm 119:33

HEER, u woord is onbeweeglik,
en u waarheid het geen end,
soos die sterre wat bly vonkel
aan die hoë firmament.

Met die duur van mensgeslagte
sal u bondstrou nooit beswyk;
dis bevestig soos die aarde
wat nie van sy grondslag wyk.

Psalm 119:34

Aarde, hemel, alle dinge –
niks kan u verord'ning breek;
want hul almal is u knegte,
stip-gehoorsaam as U spreek.
Was u wet nie al my lus nie,
dan het ek in smart versmag;
omdat dit my krag gegee het,
dink ek daaraan dag en nag.

Psalm 119:35

Ek behoort aan U vir altyd,
help u dienaar, goeie HEER!
Soek my heil; ek soek my lewe
in die waarheid van u leer.
Goddelose wil my ombring,
lê en loer en hou die wag,
maar ek let op hoë dinge –
gee op u getuïnis ag.

Psalm 119:36

Nooit of nêrens het my oë
op die wêreld iets aanskou
wat bestendig voort kan duur nie
en sy wese kan behou.

Wat volmaak skyn, het 'n einde,
moet, met al wat is, verslyt;
net u wet, in duur onendig,
is volmaak en eind'loos wyd.

Psalm 119:37

Waarom is 't dat ek u wette
al my liefde waardig keur,
sodat ek in my bepeinsing
daarmee besig is aldeur?
Omdat hul my wys gemaak het,
wyser as my teenparty,
as my leraars, as die grysaards.
Dis 'n kennisskat vir my!

Psalm 119:38

HEER, ek wyk deur u genade
weg van elke slegte pad;
maar ek wyk nie van u wet nie,
want dit is my wysheidskat.
Soet soos heuning is u woorde,
soeter, want hul gee my raad;
daarom is 't dat ek van harte
al die valse paaie haat.

Psalm 119:39

HEER, u woord is my 'n fakkel
wat sy ligglans voor my dra,
voor my voet die duisternisse
van my lewenspad verja.

Ek't gesweer, deur u ontferming
dit bevestig, dat ek my,
van 'n wêreldnag omgewe,
deur dié ligglans wil laat lei.

Psalm 119:40

Troos my nou met u beloftes;
teëspoede druk my neer.

Laat my offers – my gebede –
U behaaglik wees, o HEER!

Of my lewe in gevaar is,
of die dood my al bedreig –
ék kan nie u wet vergeet nie,
so's my hart daartoe geneig.

Psalm 119:41

Of ek amper al gevang is
in die slim-verborge net –
tussen baie groot gevare
dwaal ek nog nie van u wet.
Want dit is my vreug, my erfdeel,
nooit sou ek daarsonder kan;
daaraan kleef ek deur u goedheid,
en my voet wyk nie daarvan.

Psalm 119:42

Vir u wette dra ek liefde,
vir die twyfelaars net haat.
HEER, U is my skild en skuiling,
en u woord my toeverlaat.
Weg van my, o bose manne;
want dit maak my onrus stil:
om in my bedryf en handel
so te wandel soos God wil.

Psalm 119:43

Gee u woord tot ondersteuning,
Dat ek lewe, en nie loop
tot my eie spot en skande,
na 'n valse skyn van hoop.
Sterk my, red my; laat die liefde
vir u wet in my ontwaak;
want U bring oor hul veragting
wat bedrog hul rugsteun maak.

Psalm 119:44

HEER, U skei die goddelose,
soos ons skuim skeep van metaal,
en verwerp hul. Daarom bid ek:
laat u liefde in my daal.

As ek dink aan al u strengheid,
dan meng liefde^en vrees tot een;
en ek voel hoedat daar angste
sidder deur my lede heen.

Psalm 119:45

Wil my, wat u wet oordink het,
nimmer prysgee as geroof
deur vermeetles, maar beskerm my
soos u woord dit my beloof.

Hoe verlang ek na u liefde
wat my toewink in u trou!

U is goed, maak my verstandig
dat ek u bevel kan hou.

Psalm 119:46

HEER, hoe lank het U met hulle
wat u wet verag, geduld?

Kom dan eind'lik, doen vergelding,
bring oor hul die sware skuld!

Maar vir my is u gebooie
reiner, fyner duisendvoud,
meer gelouter en gewaarmerk
as die allerfynste goud.

Psalm 119:47

Daarom is ál u bevele
altyd waar en reg; ek haat
alle dowwe leuenpaaie
wat die regte pad verlaat.

HEER, u wet is my'n wonder.

As 'k sy diepte wil deurgrond,
gaan dit oop; dan skiet dit glanse
skoner as die môrestond.

Psalm 119:48

Dis 'n lig wat suiwer kennis
aan eenvoudiges verstrekk;
dis die asem van die lewe
wat ek diep na binne trek.

Draai U dan nie weg van my nie,
wees tog gunstig in die trou
wat U aan u volk beloof het
as hul u gebooie hou.

Psalm 119:49

Laat die kwaad nie oor my heers nie.

Hou my voetstap in u spoor.

Red my van die onderdrukkers;

gaan my met u redding voor!

Daar kom trane in my oë

en dit vloei in strome neer,

omdat hul, die wetsveragters,

van u weg hul voetstap keer.

Psalm 119:50

HEER, my God, U is regverdig,
u verordening is reg;
u getuienis is billik
en u waarheid trou en reg.
Daarom brand in my 'n ywer,
ywer wat my hart verteer,
as ek sien hoedat die vyand
U nie in u waarheid eer.

Psalm 119:51

HEER, u woord, dit is gelouter
en bemin deur my, u kneg,
wat, hoewel hy klein, verag is,
nog aan u bevel bly heg.

U geregtigheid bly ewig,
onveranderlik bestaan,
en u waarheid is 'n waarheid
wat nie wankel of vergaan.

Psalm 119:52

As ek wandel in benoudheid,
en in diepe angs geraak,
is u woord die één en alles
waarin ek nog vreug kan smaak.
Ewige geregtighede
vloei uit u getuienis.
Leer my daaruit só te lewe
soos die ware lewe is.

Psalm 119:53

Tot U roep ek; HEER, verhoor my,
en verlos my, maak my trou,
dat ek u getuienisse
heel my lewe lank kan hou.

Op u woord steun my verwagting:
smôrens by die eerste lig
is my oë en my hande
en my stem tot U gerig.

Psalm 119:54

Diep, diep in die stille nagte
as ek niemand wakker hoor,
roep ek voor my gees u woorde
en bepeins dit oor en oor.
Hoor genadig, rig my lewe
volgens u verordening;
want die bose wetsveragters
kom al nader aangedring.

Psalm 119:55

Hul kom nader, maar U's naby!
Ja, ek weet van ouds af aan
uit wat U voorheen getuig het
dat u waarheid ewig staan.
Kyk na my in my ellende,
ek is aan u wet verkleef;
wil my regsak nou verdedig;
laat my, na u woord, herleef.

Psalm 119:56

Ver's u weldaad van die bose,
want hul swerf van U af weg;
maar oor my is u ontferming:
maak my lewend na u reg.

My vervolgers, vals en vinnig,
hul getal vermeerder nou;
maar dis u getuienisse
wat my voete staande hou.

Psalm 119:57

Ek beskou die trouelose –
en ervaar hoe hul U smaad,
maar dit wek in my'n walging
dat hul, HEER, u Woord verlaat.
Kyk tog hoe ek u bevele
Altyd koester in my gees;
maak my lewend na die woorde
wat vir ewig waar sal wees.

Psalm 119:58

Vorste haat my sonder oorsaak,
op my pad vervolg hul my;
maar ek vrees u Woord alleenlik,
en ek is daar vrolik by.

U beloftes gee my vreugde
soos dié wat oorwinnaars smaak,
as hul tel die ryke skatte
op hul togte buitgemaak.

Psalm 119:59

Leuens haat ek; maar u wette
het ek lief – ek sing altyd,
ja, die hele dag deur sing ek
lof op u geregtigheid.

Vrede is daar, enkel vrede,
en dit daal in die gemoed
van wie u bevele liefhet,
vrede sonder teëspoed.

Psalm 119:60

Op u heil vertrou en hoop ek,
op u wette gee ek ag;
en ek hou wat U getuig het
liefdevol in stil ontsag.
Ek gehoorsaam u bevele
– mag ek hul maar nooit vergeet!
HEER, U weet dit – al my weë
is voor U wat alles weet.

Psalm 119:61

Mag my klag maar tot U nader,
mag dit opklim deur die lug!

Maak my, na u woord, verstandig,
red my as ek tot U sug!

Van my lippe stroom die sange,
want U maak my waarlik wys:
al u wette is regverdig,
daarom sal my tong dit prys.

Psalm 119:62

Help my, HEER! Ag, hoe verlang ek
en hoe sug ek diep en swaar
na die heil wat U beloof het,
na u kennis wonderklaar!
Laat my leef; o HEER, dan loof ek!
Laat niks my van heil beroof!
Laat u oordeel my tot hulp wees!
Laat my lewe om te loof!

Psalm 119:63

HEER, ek is 'n skaap verlore,
in die wildernis verdwaal.

U, my HEER en Herder, bid ek
dat U my tog wil kom haal.

Soek my, bring my weer, u dienaar
wat in al sy harteleed,
en in al sy teënhede,
u gebooie nie vergeet.

Psalm 120:1

As die hoë nood by tye
en die storm van alle sye
dreigend teen my op kom staan,
dan verhef ek my gedagte,
bid tot God my bitter klagte,
want Hy neem dit gunstig aan.

Psalm 120:2

Red my, HEER, in hierdie stonde
van die tong en leuenmonde
wat my smaad in my verdriet.
Watter straf ag God jou waardig,
lastertong wat my so vaardig
met jou lastertaal beskiet?

Psalm 120:3

Pyle op die oorlogsvelde
uit die boë van die helde
met 'n dodelike sprong,
met die pyne van brandwonde
– God se oordeel oor jou sonde –
dis jou loon, o valse tong!

Psalm 120:4

Wee my, dat ek rond moet swerwe
waar my sielsrus weg moet sterwe
by dié wat die vrede haat;
by 'n volk wat, as my rede
spreek van vriendskap en van vrede,
des te meer van oorlog praat.

Psalm 121:1

Ek slaan my oë bergwaarts heen
en staar die ure óm,
tot my verlossing kom.

My hulp is van die HEER alleen.

Hy, oor my lot bewoë,
is eind'loos in vermoë.

Psalm 121:2

Bedreig gevaar jou reispad ooit –
Hy is dit wat jou voet
teen wankeling behoed.
Hy, Israels wagter, sluimer nooit.
Die HEER is jou ontfermer,
jou skadu en beskermer.

Psalm 121:3

Die son wat bo jou trekpad staan,
sal jou nie steek bedags,
en ook die maan nie snags.

Die HEER sal oral met jou gaan.

Hy, Israels ontfermer,
is altyd jou beskermer.

Psalm 121:4

Die HEER se oog sal oor jou gaan;
in onheil en gevaar
sal Hy jou siel bewaar.
Wanneer jy uit of in mag gaan –
Hy, Israels ontfermer,
is ewig jou beskermer.

Psalm 122:1

Ek was verheug toe die geluid
weerklink het bo die ruimtes uit:
Kom, laat ons optrek hiervandaan,
om na die HEER se huis te gaan!
O heil'ge stad, gelukkige^oord,
ons voete staan nou in jou poort!
Jerusalem, waar al die stamme
op Gods bevel hul feesdag hou,
Jerusalem is goed gebou
en glinster in die son se vlamme.

Psalm 122:2

Daar staan die Dawidstroon gestig –
'n regterstoel vir die gerig.

Gelukkig hy wat jou bemin,
wat juigend gaan jou poorte in
en bid dat vrede lank mag duur
in jou paleis en vestingmuur.

Om vriende^{en} broers soek ek jou vrede;
en om Gods huis, my hoogste skat,
soek ek die goeie vir jou, stad –
die mooiste stad van alle stede.

Psalm 123:1

Ek slaan tot U wat in die hemel sit,
my oë op en bid.

Net soos die kneg sy oog nie weg wil keer nie,
of aftrek van sy heer nie;

en soos die diensmaagd smekend van haar
vrou nie

die oë af kan hou nie –

so staar ons op die HEER tot daar van Hom
oplaas erbarming kom.

Psalm 123:2

Wees ons in lydenstyd genadig, HEER,
en red u erfdeel weer!

Ons word, terwyl ons leef in heilsverwagting,
versadig met veragting.

Ons is so moeg, van spot en skimp versadig
en trotsaards wat oordadig
ons folter en verag. Ons slaan die oog
na U, o God, omhoog.

Psalm 124:1

Laat Israel nou uitroep bly van gees:
Ja, was die HEER nie toe by ons gewees,
toe mensemagte, sterk teen ons gekant,
ons aangegryp het, in hul toorn ontbrand –
dan was ons lewendig verslind gewees.

Psalm 124:2

Het toe die HEER sy volk nie bygestaan –
toe trotse waters oor ons heen wou slaan,
dan het die vloed vir ons te sterk geword,
dan het hy bruisend oor ons heen gestort,
dan het 'n stroom ons oor die siel gegaan.

Psalm 124:3

Laat ons God loof: Hy het ons vrygemaak;
die wilde dier het nie aan ons geraak;
God het die dodelike sprong gestuit
en ons nie oorgelewer as 'n buit.
Dus loof ons God: Hy het ons vrygemaak!

Psalm 124:4

Die troue HEER het self ons vrygemaak:
die strik is los en ons het vrygeraak,
vry soos 'n voël leef ons in vryheid weer.
Die ewige God, van alle dinge HEER,
Hy is ons hulp, Hy het ons vrygemaak.

Psalm 125:1

Dié wat op God vertrou,
al kom die vyand aan,
is soos die Sionsberg
wat altyd vas bly staan.

Psalm 125:2

Die hoë berge is
net soos 'n vaste skans
rondom Jerusalem:
geen vyand het daar kans.

Psalm 125:3

So is die HEER rondom
sy volk in ewigheid –
’n berg wat vas bly staan
in dag van storm en stryd.

Psalm 125:4

Hy sal sy Sion wat
op sy verlossing wag,
nie ewiglik laat bly
in tirannieke mag;

Psalm 125:5

nie ewiglik laat bly
in so 'n droewe staat;
laat hul maar net die hand
nie uitstrek na die kwaad!

Psalm 125:6

U sal húl laat vergaan
wat afwyk van u baan,
doen goed aan wie opreg
die reguit weë gaan.

Psalm 125:7

Ek bid vir Israel.

Mag vrede hul oorsweef!

En mag u vrede bly
solank hul hier sal leef!

Psalm 126:1

Toe God uit smaad en slawerny
ons uit gevangenskap wou lei,
was dit vir ons, beklemd deur vrees,
net soos 'n blye droom gewees.
Ons tong was vrolik, ongebonde,
vol lag en blydschap was ons monde.
Selfs heidenvolke het vertel:
Groot is Gods daad aan Israel!

Psalm 126:2

Groot was u daad, en ons is bly.

U het gered, en ons in vry!

Maar, HEER, u gunsvolk sit nou weer
in droefheid en ellende neer.

Wil in u trou ons nooit begewe.

Keer om ons lot, laat ons herlewe,
soos strome in die Suiderland
die veld laat juig ná sonnebrand.

Psalm 126:3

Wie wenend, onder leed en smaad,
die korrels uitstrooi van die saad,
sal in die hooggehalmdde graan
teen oestyd bly sy sekel slaan.

Al wenend saai hy oor die akker;
maar vrolik word sy saagraan wakker.
En oestyd dra sy flukse hand
die volle gerwe van die land.

Psalm 127:1

Laat bouers bou al wat hul kan –
vergeefs is alles wat hul bou,
as God sy hand daarvan weerhou.
Vergeefs, o wagte, waak jul dán,
as God jul nie ook by wil staan,
sy oog nie oor die stadsmuur gaan.

Psalm 127:2

Vergeefs om voordag op te staan,
en brood van smart met smart geëet,
vergeefs die werk-uur lank gemeet
tot ná die son al ondergaan.

God gee, hoe ander ook mag raap,
dit sy bemindes in die slaap.

Psalm 127:3

Seuns is 'n erfdeel van die HEER;
die gawe van die moederskoot
is 'n beloning eind'loos groot.
Soos pyle wat die vyand keer,
so is die seuns 'n bron van vreug,
gebore in 'n mens se jeug.

Psalm 127:4

Geseënd met wie dit so mag gaan,
wat soos 'n held sy hand kan vul
met sulke pyle; dit is hul
wat nie verleë hoef te staan,
wanneer die vyand in die poort
vermetel spreek sy hoë woord.

Psalm 128:1

Wie deur Gods vrees bewoë,
trou op die weg wil gaan,
waar hom Gods wil voor oë
en klaar geteken staan –
die arbeid van sy hande
sal hy met vreug geniet
wanneer die koringlande
met seen hul opbrings bied.

Psalm 128:2

Soos ons met welgevalle
die wingerdstok aanskou,
en tel die trossetalle
deur blare toegevou –
so sal sy in jou lewe,
- die jong vrou van jou jeug –
aan jou die volheid gewee
van huis- en kindervreug.

Psalm 128:3

Soos jong olyfboomplante,
wat uitspruit sterk en fris,
so bloei aan alle kante
jou kinders om jou dis.
O wie van dié getal is,
hy wat die HERE vrees,
vir wie God een en al is –
hy sál geseënd wees.

Psalm 128:4

Mag ryke seëninge
uit Sion jou bedou;
mag jy dié goeie dinge
van Sionstad aanskou!
mag jy nog, op jou bedde,
'n nakroosseen verkry!
En, God van alle vrede,
mag Israels vrede bly!

Psalm 129:1

Al van my jeug af was ek martelaar!

Laat Israel so kla sy lewensklagte.

Al van my jeug af was ek martelaar! –

Oorweldig deur 'n vloed van groter kragte.

Psalm 129:2

Soos met 'n ploeg wat gaan oor akkerland,
het hul my rug geploeg met diepe vore;
hul het die skaar gedryf met harde hand,
maar nooit, nooit was my saak by God verlore.

Psalm 129:3

Hoe groot die troos dat God die onreg wreek!
Hy wat regverdig oor my lot gewaak het,
Hy het die ploegtu met een slag verbreek
waarmee die mens sy vore lank gemaak het.

Psalm 129:4

Laat hul wat Sion haat, verneder wyk
en wees soos saad wat winde uitgesaai het
hoog op die dak, wat gou met spruite pryk,
maar gou verdor as skroeiwind dit verwaai het;

Psalm 129:5

waarin geen snyer ooit sy sekel slaan
om handevol die goue graan te maai nie;
waar nooit die gerwebinder langs sal gaan
om armsvol sy koring op te laai nie;

Psalm 129:6

waar wie verbygaan, nooit met handgebaar
en oestydsgroet die snyer sal begroet nie,
en sê: "Mag God jul arbeid seën daar!"
waar niemand roep: "Mag God jul daar
behoed!" nie.

Psalm 130:1

Uit dieptes, gans verlore,
van redding ver vandaan,
waar hoop se laaste spore
in wanhoop ondergaan;
uit diep van donker nagte
roep ek, o HERE, hoor,
en laat my jammerklagte
tog opklim in u oor!

Psalm 130:2

Hersiene 1937-teks

As U, o HEER, die sonde
na reg wou gadeslaan,
wie sou een enk'le stonde*
voor U, o HEER, bestaan?
Maar nee, daar is vergewing
altyd by U gewees;
daarom word U met bewing
reg kinderlik gevrees.

**stonde: tyd, tydstip onbepaalde onderdeel van 'n tydperk, meestal van 'n dag of 'n uur*

Psalm 130:3

Soos een wat op die mure
as wagter uitgestel,
gedurigdeur die ure
met sy gedagte tel –
só wag my siel, en sterker,
gedurig op die HEER,
tot Hy, die Ligbewerker,
die nag in daeraad keer.

Psalm 130:4

Hoop, Israel in jou klagte;
vertrou, o volk, wat treur;
sy guns verduur die nagte,
sy heil breek eind'lik deur.
Dan skyn Gods lig van vrede
en Hy maak Israel vry
van ongeregtighede.
HEER, doen ook so aan my!

Psalm 131:1

My hart is nie hoogmoedig, HEER!
My oog nie trots nie; ek verkeer,
ek wandel nie in wat te groot,
te diep is vir u gunsgenoot.

Psalm 131:2

Voorwaar my siel is in my stil,
weer één met God se heil'ge wil.
Net soos 'n kind, tevrede by
sy moeder, is my siel in my.

Psalm 131:3

Laat Israel op die HEER vertrou,
sy hoop op Gods ontferming bou,
en stil berus in sy beleid
van nou af tot in ewigheid.

Psalm 132:1

Dink tog aan Dawid; hoe hy, HEER,
u woning met sy sorg wou eer!
Onthou sy eed, aan U gesweer;
aan Jakobs sterke God het hy
geloftewoord só toegewy:

Psalm 132:2

"Ek sal nie na my woning gaan,
die kamer waar my bed in staan;
ek sal nie rus of slaap, of aan
'n ooglid gun 'n sluimering,
voordat ek hierdie eed volbring, –

Psalm 132:3

"voordat ek Hom, die ewige HEER,
die Magtige van Jakob, eer;
voor ek by al die stamme weer
die eerbied-stille plek ontdek,
waar Hy sy woning kan betrek."

Psalm 132:4

Die tyding gaan van mond tot mond:
in Efrata – so klink dit rond –
daar is die ark op Jaärs grond!
Daar het ons as geheimenis
dit weer gevind, die heil'ge kis.

Psalm 132:5

Kom, laat ons na sy woning gaan
en, biddend in sy voorhof, aan
die voetbank van sy voete staan.
Staan op, u rusplek wag, o HEER,
U met die ark van krag en eer!

Psalm 132:6

Beklee, o hoogste Majesteit,
u priesters met geregtigheid!
U volk moet juig, in U verblyd.
En wys om Dawids wil nie meer
u ryksgesalfde af, o HEER!

Psalm 132:7

U het aan Dawid in u trou
gesweer dat U sy troon sal bou
– wie kan U in u mag weerhou? –
"Jou seuns, tot in die verste lid,
sal Ek steeds op jou troon laat sit.

Psalm 132:8

“Hou hulle my verbond in eer,
– getuienis wat Ek hul leer –
belowe Ek, jou God en Heer:
wat ook mag val of ondergaan,
jou troon sal ewig vas bly staan.”

Psalm 132:9

Want Sion word deur God geëer,
as woonplek het Hy dit begeer.

"Dit is my rusplek," sê die HEER.

"Hier vestig ek my huis en troon,
en hier wil Ek vir ewig woon.

Psalm 132:10

"In Sion is my seën groot,
hier red Ek armes uit die nood,
hier is versadiging met brood.
My priesters sal 'k met heil beklee,
my gunsgenote jubel mee.

Psalm 132:11

"Aan Dawid gee Ek heerskappy;
'n Lamp is vir hom toeberei,
en skaamte^oordek sy teenparty.
Maar op sy hoof sal wonderskoon
en ewig blink die gloriekroon."

Psalm 133:1

Hoe goed is dit – ’n huis vol lieflikhede! –
dat broers daar woon in onverstoorde vrede.
Soos salf wat kunstig toeberei,
om Aärons hoof ’n sagte geur versprei,
sy baard oordrup en heil’ge kleet deurtrek –
so sal die liefde liefde wek.

Psalm 133:2

Dis soos die dou van Hermon, ryk nes reën,
op Sions berg: die HEER gebied die seën,
die lewe tot in ewigheid.

Psalm 134:1

O priesters, wat voor God bly staan,
wanneer die sonlig ondergaan,
wanneer die laaste straal verskiet –
o loof die HEER in sang en lied!

Psalm 134:2

O hef vir ons 'n naglied aan,
wanneer ons weer van hier moet gaan;
hef op u priesterhande, pleit,
as alles rus in donkerheid.

Psalm 134:3

Die HEER se seën sal met u gaan,
en ons sal biddend voor Hom staan.
Hy wat beveel en – dit geskied,
Hy sal sy seen oor u gebied.

Psalm 134:4

Laat, HEER, u seën op hul daal,
u guns uit Sion hul bestraal!

U wat beveel en – dit geskied,
wil, HEER, u seen oor hul gebied!

Psalm 135:1

Prys die Naam van onse HEER!
hef tesaam die lofsang aan!
Loof sy goedheid, gee Hom eer,
dié wat in sy voorhof staan!
Loof Hom in gedagtenis
aan sy Naam wat lieflik is.

Psalm 135:2

Loof die HEER se goedheid luid,
dié wat in sy voorhof kom!

Want Hy kies vir Jakob uit,
Israel tot sy eiendom.

Bo al wat die mens vereer –
groot, dit weet ek, is die HEER.

Psalm 135:3

In die hoogte sit die HEER;
daar doen Hy wat Hom behaag;
Hy stuur sy bevele neer,
en sy wil geskied omlaag.
See en aarde luister stil,
met die dieptes, na sy wil.

Psalm 135:4

Hy wat wolke[^]en dampe stuur
van die aard' se verste land,
Hy's dit wat die weerligvuur
in die onweerswolk laat brand.
Hy bring winde deur sy woord
uit sy hemelkamers voort.

Psalm 135:5

Hy't sy strafbevel gegee:
eersgeborenes verslaan,
van die mens af tot die vee.
Wonders het Hom voorgegaan –
tekens van sy strenge hand
wys Hy jou, Egipteland!

Psalm 135:6

God het Faraos mag weerstaan.
Volke^en konings het beswyk.
Sihon het Hy neergeslaan
met die vors van Basans ryk.
Kanaäns ryke't neergestort,
vir Gods volk 'n buit geword.

Psalm 135:7

Ná die veertig jaar van swerf
het die HEER vir Israel,
vir sy volk, die land laat erf
na sy vaste bondsbestel.
HEER, U Naam verduur die tyd:
dit bestaan in ewigheid!

Psalm 135:8

U Gedenknaam, HEER, sal leef
tot die verste nageslag.

U sal nooit u volk begeef,
maar U hou oor hul die wag.

Was u knegte soms ontrou,
U vergeef; U bly getrou!

Psalm 135:9

Gode van die heidendom,
goud of silwer, mooi gegiet
– waar die mens sy knie voor krom –
gaan as mensewerk tot niet:
daar's 'n mond, maar sonder taal;
daar's 'n oog, maar sonder straal.

Psalm 135:10

Ore het hul, maar dis doof
vir die klank van stem of taal;
ook 'n mond, maar afgodshoof
kan daarmee nie asemhaal.
Laat dié wat hom dien en vrees,
soos die afgod, net só wees.

Psalm 135:11

Huis van Israel, loof die HEER!

Huis, van Aäron, loof die HEER!

Huis van Levi, loof die HEER!

Almal wat Hóm vrees en eer –
laat dit klink op hoogste toon:

"Loof God wat in Sion woon!"

Psalm 136:1

Loof die HEER met blye klank,
loof sy Naam, bewys Hom dank;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:2

Loof die hoogste God en HEER,
wat oor aardse mag regeer;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:3

Loof die God wat onbeperk
wonders in sy almag werk;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:4

Hy't alwys die ewige blou
van die hemele gebou;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:5

Vaste aarde, dit het Hy
oor die seevlak uitgebrei;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:6

Loof God! Ligte, groot van glans,
stel Hy aan die hemeltrans;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:7

Aan die son gee Hy gesag,
heerskappy die hele dag;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:8

Maan en sterre vir die nag
om te vonkel in hul prag;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:9

Hy't Egipte hard geslaan
eersgeboornes dood laat gaan;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:10

En sy Israel uitgelei
uit die land van slawerny;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:11

Sterk van hand, sy arm gestrek,
het Hy hul van daar laat trek;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:12

Hy't die Skelfsee deurgesny
en hul veilig deurgelei;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:13

Farao met sy leër word
in die diepte neergestort;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:14

En Hy het sy volk gelei
deur die wilde woesteny;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:15

Konings is deur Hom gedood
wat geweldig was en groot;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:16

Hy het voor sy volk gegaan –
Og en Sihon neergeslaan;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:17

En hul land is toe geheel
aan sy Israel uitgedeel;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:18

Hy't aan ons gedink in druk;
ons uit vyandshand geruk;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:19

Loof die HEER wat ewig leef,
voedsel gee aan al wat leef;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 136:20

Loof dié God, dié Hemelheer,
Allerhoogste^in mag en eer;
want sy goedertierenheid
sal bestaan in ewigheid!

Psalm 137:1

Aan die rivier' het ons gesit
in Babel en geweene,
as swerfgedagtes hartseer wek,
ons trek na Sion heen.

Psalm 137:2

Ons het aan wilgerbome daar
ons sifers opgehang.

Want hul by wie ons slaaf was, het
'n lied van ons verlang;

Psalm 137:3

hul wat ons onderdruk het, wou
van ons 'n feessang hoor:

"Kom, sing vir ons 'n Sionslied,
'n tempellofsang voor!"

Psalm 137:4

Die HEER se lied in vreemde land! –
ons kan dit hier nie sing.

Ons rou en treur, maar Sion leef
in ons herinnering!

Psalm 137:5

My hand sal weier om te speel
voordat ek ooit, ontrou,
Jerusalem sal kan vergeet.
Nee, ek, ék sal onthou.

Psalm 137:6

My tong sal aan my mond bly kleef
as ek nie aan jou dink,
Jerusalem, waarin ek hier
my hoogste vreugde vind.

Psalm 137:7

O HEER, vergeld aan Edom tog
die dag van Sions nood,
toe hul gesê het: “Kom, breek af!
Breek tot die grond, lê bloot!”

Psalm 137:8

O Babel, wat verwoes sal word,
gelukkig prys ek hóm
wat gruweldaad ons aangedoen,
weer op jou neer laat kom.

Psalm 137:9

Jy wat in Sion vrou en kind
verdelg het in jou trots –
gelukkig hy wat nou jóú kroos
verpletter teen die rots.

Psalm 138:1

Ek sal van ganser harte, HEER,
U loof en eer,
u hoogheid huldig,
en voor die gode,[^]in psalmgeklank,
U bring die dank,
aan U verskuldig.
Ek sal my neerbuig op u eis,
na u paleis,
die oog na bowe.
En om u guns en waarheid saam,
u heil'ge Naam
eerbiedig lowe.

Psalm 138:2

Hoe hoog is nou in elke oord
u Naam en woord
omhoog gehewe!
U het my siel, op sy gebed,
verhoor, gered,
my laat herlewe.
Die wêreldvorste sal, o HEER,
u grootheid eer
in hoë tone,
wanneer u woorde word gehoor
en aansweef oor
hul aardse trone.

Psalm 138:3

Dan breek hul saam in sangstem uit;
'n lofgeluid
klink U dan teë.

Want groot is God in heerlikheid;
sy majesteit
in al sy weë.

Hy slaan, hoewel oneindig hoog,
op hul die oog
wat needrig lewe.

Maar sien van ver die kleinheid aan
van grootheidswaan
wat hoog wil strewe.

Psalm 138:4

As in my angs en teëspoed
die krag en moed
my wil begewe,
as vyande van veglus brand,
dan kéér u hand
en red my lewe.
Die HEER is goed en wondersterk:
Hy sal sy werk
deur niks laat keer nie.
Laat my, o HEER wat my bewaar,
tog nóú nie vaar,
en nimmermeer nie.

Psalm 139:1

Daar's niks voor U bedek, o HEER!
U kyk uit ewege dieptes neer
en sien my hart en wandel aan:
al wat ek doen, my sit en staan,
of wat in my diep weggesink het –
U weet al wat my hart bedink het.

Psalm 139:2

My gaan en lê, waar ek my wend –
my weë is aan U bekend;
geen woord het nog my tong ontval
of kyk, o HEER, u weet dit al.
U sluit my in: ek is gevange,
u hand is op my in my gange.

Psalm 139:3

Die kennis is te hoog vir my,
te wonderbaar – wie kom daarby?
Waar sou ek heengaan voor u Gees,
of vlug, om van U weg te wees?
'k Kan nêrens my aan U onttrek nie,
want niks kan my voor U bedek nie.

Psalm 139:4

As ek op vleuels die hemel raak,
of diep omlaag my slaapplek maak;
vlieg ek met dagbreekvlerke mee,
of woon ek aan die verste see –
daar is geen afstand wat my skei nie,
dat daar u hand my nie sou lei nie.

Psalm 139:5

Wanneer ek sê: "Die donkerheid
bedek my voor u majesteit,"
dan is die nag 'n helder lig
wat my ontbloot voor u gesig.
Vir U, HEER, is die nag se duister
net soos die dag in glans en luister.

Psalm 139:6

U't my geheel en al deurgrond,
selfs voor my eerste lewenstond.
So wonderbaarlik voortgebring,
sal ek verbaas u grootheid sing
as ek aanskou u grootheidsmerke.
Hoe wonderlik is al u werke!

Psalm 139:7

U oog kyk in die dieptes neer,
U het my reeds gesien, o HEER,
toe ek, deur mense ongemerk,
soos kunsborduur sel fyn gewerk,
gemaak is in die aarde onder –
'n toonbeeld van u skeppingswonder.

Psalm 139:8

U het, waar niks u oog weerhou,
my ongevormde vrug aanskou.

U wysheid, HEER, wat nimmer faal,
het my geboorte-uur bepaal;
voor iets in my kon roer of lewe,
was alles in u boek geskrewe.

Psalm 139:9

Hoe kosbaar u gedagtes, HEER!
Ek tel – en hul word altyd meer.
Geweldig groot is hulle som,
waar nooit my syfers by kan kom:
meer as die sand van see en mere.
Ontwaak ek – ek is by U, HERE!

Psalm 139:10

Mag U die goddelose tref
wat hulle trots teen U verhef!
Wyk almal weg wat my omgeef,
aan wie se hand 'n bloedvlek kleef,
dié wat geveins God wel geag het,
maar vir Gods hoogheid geen ontsag het!

Psalm 139:11

Sou ek nie haat van ganser hart
wie in hul hoogheid U wil tart?
Sou ek my nie met afsku keer
van dié wat teen U opstaan, HEER?
Ek smaad – omdat hul U gesmaad het;
ek haat – omdat hul U gehaat het.

Psalm 139:12

Deurgrond, o HEER, en ken die swart,
verborge dieptes van my hart;
of diep in my, waar U kan lees,
'n skadelike weg mag wees.

En lei voortaan my wankelskrede
tog op die weg van eewige vrede.

Psalm 140:1

O HEER, verlos my van die man
wat heil soek in geweld en kwaad,
wat dag vir dag net kwaad beplan
tot stryd en goddelose daad.

Psalm 140:2

Hul maak hul tong skerp soos 'n slang,
vol gif van adders is hul mond.

Help my, dat manne my nie vang
wat my wil neergooi teen die grond.

Psalm 140:3

Die trotse man beloer my gang:
digby my voet, daar lê sy net!
Ek móét daarin, ek word gevang
as U, o God, dit nie belet.

Psalm 140:4

Ek het toe tot die HEER gespreek:

U is my God, wat my verhoor.

Ag, luister dan wanneer ek smeek,
as ek U roep, wil my tog hoor!

Psalm 140:5

O HEER wat U oor my ontferm,
in wie my lewe vastheid het –
U is dit wat my hoof beskerm
en in die stryd my val belet.

Psalm 140:6

Laat dit die bose nie geluk,
maar stuit sy hand voor hy my tref;
verhinder tog sy gruwelstuk,
sodat hy hom nie trots verhef.

Psalm 140:7

Aanstigters van die leuenwerk,
wat steun op lis en slinkse taal –
mag die vergelding, vol en sterk,
nou op hul hoofde neer kom daal.

Psalm 140:8

Gooi kole vuur op hulle af,
laat vlamme om hul heupe slaan;
'n diepe kuil – maak dit hul graf
waaruit hul nooit weer op sal staan!

Psalm 140:9

Die trouelose nietigheid
van leuenaars hou nimmer stand;
geweldenaars het korte tyd
en onheil jaag hul uit die land.

Psalm 140:10

Die HERE sal, dis wat ek weet,
die arm mens se saak besleg;
in druk sal Hy hom nie vergeet,
sy lydenslas verlig deur reg.

Psalm 140:11

Gewis, regverdiges sal, vry
van smaad, U loof op hoë toon,
opregtes nie meer onreg ly,
maar altyd veilig by U woon.

Psalm 141:1

As daar vir my geen hulp of raad is,
roep ek, o HEER, hoor my gebed!
Ag, haas U tot my hulp, en red
voordat dit hier vir my te laat is.

Psalm 141:2

Laat soos die geur van wierookbrande
my bede wees, aan u gewy;
soos offermaal, saans toeberei,
my biddend opgehewe hande.

Psalm 141:3

Mag nooit my woord U smaad, o HEER, nie!
Rys smaadtaal uit die hart se grond –
ag, wil dit wegkeer van my mond,
dat ek u Naam nooit mag onteer nie!

Psalm 141:4

Bewaar my hart, gedagte^{en} handel,
sodat ek nooit die vreug mag smaak,
of deel mag neem aan feesvermaak
van wie in goddeloosheid wandel.

Psalm 141:5

Ek is aan liefdetug verbonde:
dis salwing van die hoof vir my
as die opregte my kasty;
want liefdetug die laat geen wonde.

Psalm 141:6

Teen bouse daad bid ek my bede.
Word hulle regters swaar gestraf,
gestort van hoë bergkrans af,
dan sal hul weet: my woord was vrede.

Psalm 141:7

Net soos 'n ploeg langs donker vore
die kluite her- en derwaarts gooi –
so lê ons beendere verstrooi,
op velde van die dood verlore.

Psalm 141:8

Op U rig ek my droewe oë
en vra U met u sterke hand,
beskerm my lewe soos 'n pand;
ek soek my krag in u vermoë.

Psalm 141:9

HEER, hou my in die regte spore,
want manne, vreemd aan trou en reg,
verberg hul vangnet langs my weg:
een misstap, en ek is verlore.

Psalm 141:10

Laat hulle staan waar ek gestaan het;
laat hulle met hul plan en al
tesaam sélf in hul vangkuil val,
terwyl ék stil verbygegaan het.

Psalm 142:1

Ek roep tot God met groot geluid;
ek stort my klag soos water uit;
ek kla my node in Gods oor,
want Hy sal my gebed verhoor.

Psalm 142:2

Wanneer my gees van druk versmag,
ken U my pad in lydensnag.

Hul het hul vangnet, HEER, vir my
bedrieglik op my weg gesprei.

Psalm 142:3

Na regs draai ek my oë – en
daar' s niemand wat my nou wil ken;
daar' s nou vir my geen toevlug meer,
en niemand sorg vir my, o HEER!

Psalm 142:4

Ek roep U aan, U is my deel,
U is my skuilplek, U alleen.
U is my deel solank ek leef,
dié God tot wie ek my begeef.

Psalm 142:5

Hoor in die nood my roepstem, HEER,
want ek is swak en uitgeteer;
maak my van my vervolgers vry,
want hul getal oorweldig my.

Psalm 142:6

Voer my uit die gevangenis
waarin ek vasgeketting is;
dan sal 'n skare my omring
en vrolik van u weldaad sing.

Psalm 143:1

O HEER, ek roep, hoor my gebede.
Daar is in my geen rus of vrede!
Ek smeek tot U, o hoor my nou!
Ek pleit op u geregtighede,
en ek verlaat my op u trou.

Psalm 143:2

Ag, reken met u kneg nie af nie,
en wil my na u wet nie straf nie;
want niemand wat voor U bestaan,
kan pleit- of regsgrond ooit verskaf nie,
dat hy u vonnis sou ontgaan.

Psalm 143:3

Die vyand jaag my moeë lede,
vertrap my magtelose lewe,
en laat my woon in duisternis:
soos een wat dood is, lank gelede,
uit die geheue uitgewis.

Psalm 143:4

So diep ontstel dwaal my gedagte;
my hart en gees sug deur die nagte.
Maar ek onthou 'n beter dag;
oordink u vroeë reddingsmagte
en al die tekens van u krag.

Psalm 143:5

Ek hef my hande na die Hoë,
ek kwyn voor U in onvermoë
net soos 'n dorre akkerland,
wat in die son lê, uitgedroë
en gloeiend van die somerbrand.

Psalm 143:6

Verhoor my, Heer; moet nie meer wag nie,
en laat my gees tog nie versmag nie!

Verberg u oë nie vir my,
dat mense my nie nou al ag nie
as dooie wat die kuil ingly!

Psalm 143:7

Laat vroeg in elke nuwe môre
u goedheid fluister in my ore!
Op U vertrou ek, wys die weg,
die veil'ge pad en regte spore,
as ek my siel tot U verhef!

Psalm 143:8

Verlos my, HEER, uit hinderlae;
en leer my tog u welbehae.
Ek skuil by U, vat U my hand,
en laat u Gees in al my dae
my voortlei in 'n veil'ge land.

Psalm 143:9

Laat hier u guns my nooit begewe;
Gee my, u Naam tot eer, die lewe!
Maak U my siel weer eens verblyd,
bo sy benoudheid hoog verhewe.
Ek pleit op u geregtigheid.

Psalm 143:10

Laat dit die vyand nooit geluk nie.
Vernietig hul, laat mý nie buk nie;
bring almal om wat my beveg.
Laat hulle my nie meer verdruk nie,
want, HEER, ek is, ek is u kneg!

Psalm 144:1

Gee lof aan God wat my in wank'le tyd
'n rotssteen is, my toerus tot die stryd;
wat vir die stryd my hande voorberei,
so goed is en 'n vestingwerk vir my;
wat my die skans tot redding wil verstrekk,
by wie ek skuil; sy skild sal my oordek;
wat in die stryd my altyd trou bewaak
en nou my volk aan my gehoorsaam maak.

Psalm 144:2

Wat is die mens, o HEER; wat sy geslag?
En wat is hy dat U op hom sou ag?
Soos skaduwees verdwyn sy lewenstyd:
en sy bestaan is enkel ydelheid.
Buig, HEER, die hoë hemel en daal af!
Strek uit u hand, tref berge met u straf,
dat rook kan opstyg uit hul ingewand,
en slinger neer van bo u weerligbrand!

Psalm 144:3

Verwar, verstrooi my sterke teenparty,
stuur uit u pyl en laat dit vir my stry.
Strek uit u hand van hoë hemel neer
en hef my hoof uit wilde waters, HEER!
Verlos my uit 'n see van ramp en nood,
want vreemdes dreig my met gewisse dood.
Hul mond praat leuens en hul regterhand
doen by hul eed dié leuenwoord gestand.

Psalm 144:4

O God, ek wil opnuut my dank U bring
en by die harp my psalms vir U sing,
U wat aan Dawid die oorwinning gee
oor reuse-swaard, vir sy verderf gesmee.
Verlos my uit 'n see van ramp en nood,
want vreemdes dreig my met gewisse dood.
Hul mond spreek leuens en hul regterhand
doen by hul eed dié leuenwoord gestand.

Psalm 144:5

Dan sal ons seuns soos plante ons verheug:
hoog opgekweek en sterk wees in hul jeug;
ons dogters soos pilare, na die eis
gebeitel van 'n skone rotspaleis;
ons skure vol van voorraad ongeteld,
ons kleinvee talloos hupp'lend oor die veld,
ons beeste vet, die muur te sterk rondom
dat krygsgeskreeu ons stad kan binnekom.

Psalm 144:6

Welsalig – só hef ek my slotsang aan –
welsalig is die volk wie 't só mag gaan!
Welsalig hul wat by dié groot genot
van volle heil, die HEER het as hul God!

Psalm 145:1

U Naam, o HEER, so hoog in heerlikheid,
wil ek verhef vir ewig en altyd;
u Koningseer wat elke kroon oorstraal,
wil ek verhoog in onvermoeide taal.

Psalm 145:2

Die HEER is groot, daar is geen sanggeluid
wat ooit sy lof in volle waarde uit!

Dit is 'n see waar niemand in kan meet,
dit is 'n vloed waar ons geen grond van weet.

Psalm 145:3

Omdat, o God, in dié geheimenis
vir ons vernuf geen grond of einde is,
daarom prys ons u wérk, u dáád van krag,
van kind tot kind, tot in die nageslag.

Psalm 145:4

Die skitterglans wat uit u majesteit
u wonderwerk bestraal met heerlijkheid,
gedugte krag wat ons van angs laat vrees,
u grootheid, HEER – dit sal my lofsang wees.

Psalm 145:5

Hul sal, o HEER, u goedheid bly herdink
en vir u jubelsange op laat klink:
genadig, goed, lankmoedig soos weleer,
barmhartig en 'n redder is die HEER.

Psalm 145:6

Al wat deur Hom die lewe mag geniet,
is met 'n stroom van goedheid mild oorgiet.
Daarbuite juig, gehoor en ongehoor,
sy skeppingswerk – 'n hele skeppingskoor!

Psalm 145:7

Maar bo hul uit weerklank 'n ander lied:
Gods gunsvolk sing sy roem soos Hy gebied,
dat elke volk kan hoor die groot geluid
van koningsheerlikheid en majesteit.

Psalm 145:8

U magdaad blink - 'n son aan die gewelf!

U koninkryk is ewig soos Uself.

Tog help U, HEER, wie hier voor onheil swig,
wie neerstort, word deur U weer opgerig.

Psalm 145:9

Daar's oë wat met sterk verlange smag,
hul wag op U, ja, alle skepsels wag:
U voed hul, en u wonderhand alleen
versadig hul en strooi 'n volle seen.

Psalm 145:10

Die HEER is reg in al sy weg en werk,
sy goedheid ken, die wêreld deur, geen perk.
Hy is naby die siel wat tot Hom sug,
Hy troos die hart wat angstig tot Hom vlug.

Psalm 145:11

Hy gee die wens van almal wat Hom vrees;
op hul geroep wil Hy 'n redder wees.
Sy hand verdelg die goddelose, maar
dié wat Hom liefhet, sal die HEER bewaar.

Psalm 145:12

Maar nou, my siel, waar eindig ooit Gods eer?...
Nog sal ek uitroep: Lof! Lof aan die HEER!
Laat al wat leef vir ewig en altyd
sy Naam verhef, so hoog in heerlikheid!

Psalm 146:1

Prys die HEER met blye galme,
o my siel, daar's ryke stof!
Ek sal lewenslank my psalme
vrolik toewy aan sy lof
en Hom, wat sy guns my bied,
altyd groot maak in my lied.

Psalm 146:2

Moet op prinse nie vertrou nie,
by wie niemand heil kan vind –
op die mens jou hoop nie bou nie;
want as God hul gees ontbind,
keer hul na die aarde weer
en hul planne stort ook neer.

Psalm 146:3

Salig hy wat in die lewe,
sonder hulp en sonder raad,
as hom alles wil begewe,
vlug tot God, sy toeverlaat;
en ook in die swartste nag
op die HEER alleen bly wag.

Psalm 146:4

Dis die HEER wat aarde^en hemel,
die getuies van sy mag,
met die see en wat daar wemel,
voortgebring het deur sy krag;
wat, onwrikbaar in sy trou,
altyd sy beloftes hou.

Psalm 146:5

Dis die HEER wat aan die arme
in sy druk laat reg geskied,
wat uit liefde en erbarming
hongeriges voedsel bied;
wat gevang'nes vryheid skenk
en hul in hul smart gedenk.

Psalm 146:6

Dis die HEER se mededoë
wat die blinde oog verlig;
wie in stof lê neergeboë,
word deur Hom weer opgerig.
Hy bemin dié wat opreg
wandel in sy woord en weg.

Psalm 146:7

Dis die HEER wat vreemdelinge
Sy beskerming bied, en trou
weduwees in twisgedinge,
met hul wese, staande hou.
Maar sy arm, hul steun en hoop,
stuit die bose in sy loop.

Psalm 146:8

Dis die God der leërmagte,
troue Bondsgod van weleer,
God van wordende geslagte,
tot in ewigheid die HEER.
Sion, sing dié God tot eer,
prys sy grootheid, loof die HEER!

Psalm 147:1

Laat voor die HEER 'n lofsang rys!
Hoe goed is dit om God te prys!
Hoe lieflik om dié lof te sing,
die lof wat ons aan Hom moet bring!
Want Hy wil ons in guns aanskou,
Hy wil Jerusalem herbou
en Israel wat verstrooid nog swerf,
versamel op die heil'ge erf.

Psalm 147:2

Hy heel gebrokenes van hart,
en Hy verbind hul in hul smart.
Sy oë speur oneindig ver;
Hy tel en roep die laaste ster;
sy krag en kennis, ongemeet,
oorwelf al wat ons ken en weet.
Sagmoediges verhef Hy weer,
maar goddeloses werp Hy neer.

Psalm 147:3

Sing daarom voor die HEER jul dank,
psalmsing Hom by die siterklank!
Hom wat die lug met wolke[^]oorsprei
en vir die aarde reën berei,
wat op die berge gras en kruid,
die voedsel vir die vee laat spruit.
Hy voed die kraaie in die bos
wanneer hul honger roep om kos.

Psalm 147:4

Gods mag is nie soos mensemag
wat heil van oorlogspemde wag,
of van die bene, sterk gebou,
waarop die krygsman vas vertrou.
Maar húl alleen kan Hom behaag
wat needrig na sy sterkte vra,
en, hoe dit ook mag teëloop,
Hom vrees en op sy goedheid hoop.

Psalm 147:5

Laat nou jou stem, o Salem, rys!

O Sion, wil die HERE prys!

Hy dek jou dig teen slag en stoot,
versterk jou poorte teen die nood.

Hy sien jou kinders met jou mee
as Hy jou land die vrede gee.

Hy laat jou akkers wuiwend staan
en voed jou met die beste graan.

Psalm 147:6

Hy stuur van bo sy koningswoord,
snel vlieg dit heen van oord tot oord.
Dit is die God van lug en weer,
Hy strooi sy wolwit sneeuvlok neer.
Natuur moet op sy wenke pas:
Hy strooi oornag sy ryp soos as,
die waters vries tot ysblok aan –
sy koue – wie kan dit deurmaan?

Psalm 147:7

Hy stuur sy woord, sy wind – hul smelt,
die waters stroom weer oor die veld.

So laat Hy guns op almal daal.

Oor Jakob laat hy helder straal
sy waarheidskennis en gebod.

Net Israel kry dit van God.

Húl ken sy ryksverordening;

húl moet uit dank sy grootheid sing!

Psalm 148:1

Loof uit die heemle, loof die HEER!
Loof in die hoogtes, sing sy eer!
Loof, heil'ge eng'le, om sy troon,
die God wat in die hoogte woon!
Loof almal saam, o leërmagte,
wat Hom omring as troue wagte!
Loof, al die sterre, maan en son:
Hy is van alle lig die bron.

Psalm 148:2

Loof, allerhoogste hemel hoog,
en waters van die wolkeboog,
ver bo die aarde op jul vlug
tot in die boonste, ligte lug!
Want deur sy woord is hulle wording;
Hy't hul bevestig en 'n orde
vir ewig en altyd gegee –
geeneen van hul sal dit oortree.

Psalm 148:3

Loof van die aard' die HEER se Naam,
o walvis, met die dieptes saam!

Loof, sneeu en damp! Loof, vuur en hael
wat uit die onweershemel daal!

Loof, wind wat aanstorm oor die velde
en suisend ons sy woord vermeldede!

Loof, berg en bult, en boom en vrug,
en seders van die hoë lug!

Psalm 148:4

Loof, wilde diere[^]en alle vee;
en al wat kruip, loof almal mee!
Loof, voëls in die vrye lug!
Loof, volke[^]en konings hoog gedug!
Loof, regters in jul regsgedinge;
die dogters en die jongelinge!
Sing, oud en jonk, verruk van vreug –
wees in die God van heil verheug!

Psalm 148:5

Laat almal saam die HERE prys:
sy Naam alleen het hoog gerys;
oor aarde en die hemel, wyd,
sien ons sy glans en majesteit.
Hy wou die horing vol vermoë,
die glorie van sy volk verhoë:
Sing dan, o volk, met groot geskal
die lofsang van die groot heelal!

Psalm 149:1

Sing tot Gods eer met lof en dank
'n nuwe lied met nuwe klank,
o al sy gunsteling!
Laat Israel voor sy Maker juig,
laat Sion voor sy Koning buig,
die HEER van alle dinge!

Psalm 149:2

Hul moet sy Naam en roem laat hoor
in feesgesang en sangerskoor,
met harp en trommelslae!

Die HEER't sy volk weer guns betoon,
sagmoediges met heil gekroon
uit vrye welbehae.

Psalm 149:3

Laat hulle juig met roem en eer,
juig op die bed waar hul weleer
die lydensug geslaak het!

Gods lofverheffing in hul stem,
die swaard vas in hul hand geklem,
wat tot die straf ontwaak het!

Psalm 149:4

Selfs konings moet in kettings gaan,
en eedles, in die boei geslaan,
is magt'loos krygsgevangene.

Die eeu' ou oordeel word voltrek;
die HEER't sy volk met roem oordek.
Loof Hom, my jubelsange!

Psalm 150:1

Loof God, loof sy Naam alom!

Loof Hom in sy heiligdom!

Loof die HEER se grote mag
in die hemel van sy krag!

Loof Hom om sy almagsdade,
om die menigvuldigheid
van sy mag en majesteit –
voor sy troon en hier op aarde!

Psalm 150:2

Loof God met basuingeklank!
Gee Hom eer, bewys Hom dank!
Loof Hom met die harp en luit!
Loof Hom met die trom en fluit!
Loof Hom met die blye snare!
Al wat klank het – laat dit hoor,
laat dit opklink uit die koor
van 'n juigend-blye skare!

Psalm 150:3

Loof God – dit is sy bevel –
Met simbaal se helder spel!
Loof Hom met die klinkmetaal
van die vrolike simbaal!
Loof die HEER en gee Hom ere –
al wat kruip en roer en sweef,
al wat asem het en leef!
Halleluja, loof die HERE!